

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE OMEN

'ŞEYTANIN TOHUMU'
DAMIEN'DAN KORKUN!
KEHANET

"İZLERKEN KALBİNİZİ DURDURACAK, BOMBA GİBİ BİR AKSIYON."

-Star

TOM CRUISE JACK REACHER

**Şimdi DVD, VCD ve
Blu-Ray™ de!**

tiglon

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DÜNYA “ARKA PENCERE” GÜNÜ!

GEÇENLERDE BİR ARKADAŞIMIZ ŞÖYLE DEDİ: “PERŞEMBİYİ DÜNYA ARKA PENCERE GÜNÜ İLAN EDİYORUM!” HAKLIYDI, PERŞEMBELERİ (ÖZELLİKLE DE AKŞAM, GECE YARISI VE SONRASI) ARKA PENCERE YAYIN KURULU’NUN ‘İPTAL’ OLDUĞU GÜNLER ZİRA. HERHANGİ BİR PROGRAMI İSTİRAK ETMEMİZ MUCİZELERE KALİYOR PERŞEMBE GÜNLERİ. ZAMAN ZAMAN BİRBİRİMİZİN YERİNE GEÇİP BOŞLUKLARI DOLDURSAK DA, ÇOĞUNLUKLA ‘BEŞLİ ÇETE’ OLARAK AYAKTAYIZ. TEK DERDİMİZSE, ELİNİZDE TUTAMADIĞINIZ ‘HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ’Nİ SİZLERE EN AZ HATAYLA (HATASIZ OLMUYOR TABİİ) ULAŞTIRMAK.

Bu vesileyle, Arka Pencere’nin iç işleyişine dair kimi ipuçları vermek istiyoruz bu hafta. Ne kadar ilginizi çeker bilemeyiz ama içimizi dökelim biz yine de... Her şeyiyle değil tabii!

Daha önce de söylediğimiz gibi, Arka Pencere Yayın Kurulu’ndaki her ‘penceresever’in başka işleri var. Hayatlarımızı idame ettirebilmek için bu işleri yerine getirmemiz gerekiyor, tek yapmak istediğimiz Arka Pencere olmasına rağmen. Öte yandan, perşembeyi cumaya bağlayan gece yarısını epeyce geçtikten sonra biten herhangi bir Arka Pencere sayısının ardından dergiye unutup yan gelip yatmak da olmuyor. 185 haftadır olduğu gibi, cumadan itibaren gene dergiye dair çalışmalar başlıyor. Haftalık olmanın dezavantajlarından (avantaj da sayılabilir) biri bu kuşkusuz.

Burçin’den gelen ‘haftanın filmleri’ne dair maille ‘kovalamaca’ya girişiyoruz yeniden. Sağ olsun, dağıtımclar da bu sıralar işimizi zorlaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlar, neredeyse her hafta film sayısını dokuza sabitleyerek. Sonrasında “Çok Bilen Adam”lar (ve tabii ki kadınlar) aranıyor, yazı siparişleri veriliyor. Bazı filmlerde zorlansak da, her filme imzalı bir eleştiri ısrarımızı anlayan ve bunun için ellerinden geleni yapan ‘cefakar’ bir yazar kadromuz mevcut. Örneğin, tüm iyi niyetiyle “Max Maceraları” serisinin üç filmini ve buna benzer filmleri yazan Çağdaş Günerbüyük gibi ‘şövalye ruhlu’ yazarlarımız var. İddia ediyoruz, serinin üç filmini birden izlemiş çocuk bile yoktur!

“Çok Bilen Adam” işleri bir yandan yürürken, derginin diğer bölümlerinde de çalışmalar devam ediyor haliyle. 38 sayfalık bir dergiye sadece haftalık eleştirilerle bitirmek mümkün değil tabii. Murat, Tunca Arslan’la neredeyse her gün görüşerek o haftanın

“Trendeki Yabancı”sı konusunda fikir alışverişi yapıyor; Olkan Özyurt’a “Sapık” köşesi konusunda öneriler sunuyor; “Kapri Yıldızı” için yıldız toparlamasını üstleniyor... Okan, “Aşkta da Üstün”, “Ölüm Kararı”, “Esrar Perdesi”, “Lekeli Adam” ve “Gizli Ajan” köşelerinin o haftaki dağılımını ayarlıyor... Burak da “Aile Oyunu” köşesinin ‘daha az istekli’ yazarlarını motive etme girişiminde bulunuyor, bir yandan da derginin ilan ve sponsorluk ayağını yürütmeye çalışıyor...

Hafta boyunca süren yazı/yazar bulma girişimleri genellikle perşembeye kadar dayanıyor. Tüm bu ‘kovalamaca’ sırasında, o hafta kapakta ne olacağını tartışmak da gerekiyor tabii. Bildiğiniz gibi, gündeme tutunmak gibi bir derdimiz yok kapak seçimlerinde. Geçmişten gelen hazineleri kapağa taşımaya çok seviniz, sinemaseverlik iştahımızı bu şekilde de yansıtmayı deniyoruz. Okuru kıskırtmaksa mesele, biz onun sinema sevgisini kıskırtmaya çalışıyoruz kapakla, ‘başka şeyler’ini değil!

Ve sonunda geliyor perşembe akşamı, her hafta geldiği gibi... Birbirimizi görmeden ama birlikte hazırlamaya başlıyoruz Arka Pencere’yi. Bilgehan, kendisine gelen yazı ve fotoları sayfalarla yansıttıktan sonra editörlerine paslıyor. Bir yandan editleme işleri devam ederken, hâlâ beklenen yazılar da oluyor tabii. Kimi zaman ‘içimizdeki İrlandalı’ bekliyoruz gece boyunca! Evet bekliyoruz, ama bir noktada bitiyor dergi ve Arka Pencere’mizi o hafta da ‘içimiz rahat’ biçimde açık tutmanın hazzını yaşıyoruz, saatler sabahın kaçını gösterirse gösterebilir.

Murat, kimi zaman gecikmeler konusunda öfkelerini gizleyemiyor ama durulması uzun sürmüyor; Burçin, üzerine yığılan sayfalar altında ezilmekten kurtulmanın hesaplarını yapıyor; Okan, bazı haftalar üstüne yürüten sayfalardan ‘sabırlı’ manevralarla sıyrılıyor; Burak, bir yandan işlerini yaparken diğer yandan da gecenin ilerleyen saatlerinde düşen motivasyonu ayakta tutmaya çalışıyor; Bilgehan’sa derginin ‘taşıyıcı ayağı’ olduğunun bilinciyle bitmek bilmeyen enerjisini sahaya sürüyor...

Ve her hafta kutladığımız “Dünya Arka Pencere Günü”, o hafta da nihayete eriyor. Ertesi sabah, Tunca Arslan’ın “Dergi bu hafta da çok güzel olmuş” ve Uğur Vardan’ın “Çıkışları aldım, okuyacağım” tepkileriyle yorgunluğun izi bile kalmıyor üzerimizde. Güle oynaya hazırlanmaya başlıyoruz bir sonraki sayıya, hem kendimiz hem de siz Arka Pencere’ciler için...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, O. ÖZYURT, KAN KARSAN, JANET BARİS, ALİ ULVİ UYANIK,

MÜJDE İŞİL, ŞENAY AYDEMİR, KEMAL D. YILMAZ, MURAT ERŞAHİN, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Bernie'nin Suçu Ne? (Bernie); Aklımı Oynatacağım (Los Amantes Pasajeros); Bahar Tatili (Spring Breakers); Kod Adı: Olympus (Olympus Has Fallen); Gitme Baba; Kimlik Hırsızı (Identity Thief); Son Ayın: Bölüm II (The Last Exorcism Part II); Barfi! Aşkın Dile İhtiyacı Yoktur (Barfi!); Eksik Sayfalar.

25 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

26 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, bu hafta gösterime giren "Gitme Baba"dan yola çıkarak, Kuşadası filmlerini mercek altına alıyor...

28 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Yarattığı etkiyle seriye dönüşen bir korku başyapıtı: "Kehanet" (The Omen)... Okan Arpaç imzasıyla.

30 GİZLİ AJAN

Allen Baron, ilk filmiyle işi bitiriyor: "Sessizliğin Gürültüsü" (Blast Of Silence)... Murat Erşahin imzasıyla.

32 AİLE OYUNU

Pi'nin Yaşamı (Life Of Pi).

34 GENÇ VE MASUM

Futbol ve sinema bağlantısını mükemmelen kuran 15 dakikalık harika: "Refait"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

BERNIE’NİN SUÇU NE?

ORJİNAL ADI Bernie

YÖNETMEN Richard Linklater

OYUNCULAR Jack Black,

Shirley MacLaine,

Matthew McConaughey,

Brady Coleman,

Richard Robichaux, Rick Dial,

Brandon Smith, Larry Jack Dotson

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 104 dk.

DAĞITIM PinemArt

RICHARD LINKLATER’İN GENEL ANLAMDA ÇOK SEVİLEN BİR YÖNETMEN OLMASININ PEK ÇOK SEBEBİ VAR. ANCAK BU SEBEPLERİN BİZİM AÇIMIZDAN EN DEĞERLİ OLANI LINKLATER’İN HER DAİM İNSANIN ORTAK PAYDASINI BULAN ve evrensel bir bakışa açık filmler çekiyor oluşu... Kendisinin bu becerisi ‘uzak’ görünen mevzuları bile ‘yakın’ kılmayı başaran filmlerin ortaya çıkmasını ve her telden seyirciyi derdine ortak edebilmesini sağlıyor. Yani, imza Linklater’ın olunca, iki saatlik gevezelikler de, tuhaf animasyon denemeleri de, tek mekanlı filmler de ayrıksı bir cazibe kazanıyor. Çünkü Linklater, gözlem yeteneğini mükemmel bir şekilde filmlerine yedirerek hepimizi anlattıklarına ikna ediyor. Rötarlı bir şekilde ülkemizde vizyon şansı bulan “Bernie’nin Suçu Ne?” de yönetmenin bilindik duruşunu tüm hücrelerinde ihtiva eden, sevimli bir Linklater mahsulü...

Yönetmenimiz bu kez mütevazı ama mükemmel bir insanı, Bernie’yi odağına alıyor. Bernie küçük bir Amerikan kasabasının küçük bir insanı... Bir cenaze levazımatçısının yanında çalışıyor, boş zamanlarında okulda ders veriyor, kilise korosunda şarkılar söylüyor. Bu esnada da kim ondan yardım isterse ona yardım elini uzatıyor. Kısacası Bernie, bir örnek vatandaş; herkesin olmak ya da en azından tanışmak istediği kişi... Ancak en nihayetinde -insana özgü tüm bencilliğini, hırslarını ve öfkesini törpülemiş olsa da- bir insan kendisi. Bu da onu bir tür patlama anına sürüklüyor. Bernie cinayet işliyor.

Linklater’ın kurmaya çabaladığı çatışma aslında oldukça basit ve kendini ele veren türden. “Bernie’nin Suçu Ne?” ‘iyilik’ kavramını, bir insanın en fazla ne kadar iyi olabileceğini masaya yatırıyor. Tüm kasabanın favori karakteri olan ve bırakın birini öldürmeyi, biri hakkına kötü bir düşünceye sahip olmasına bile ihtimal verilmeyen Bernie, ansızın çok ağır bir günah işliyor. Bu günah onun ve kasabadakiler için ne kadar beklenmedikse, bizim için de bir o kadar öyle. Çünkü Linklater, filminin ilk saniyelerinden itibaren Bernie’nin ne denli kusursuz, iyimser ve

müthiş bir karakter olduğunu anlatmaya koyuluyor. Suçla birlikte yüksek ahlaki kalite düşüyor, bütün kasaba bir anda büyük bir yalanlar bataklığının içine saplanıyor. Naif bir iyilik bir anda naif bir kötülüğe dönüşüyor.

“Bernie’nin Suçu Ne?” direkt olarak insan doğasıyla, dolaylı olarak ise Amerikan banliyösüyle, Amerikalı olmakla ilgili bir film. Zira Bernie, tüm iyi niyetiyle istismara büsbütün açık bir karakter. İşlediği suç da ‘kullanılıyor’ olmasının şehvetinden ileri geliyor bir yerde. İnsani içgüdülerini tamamen baskılayan ve sırf bu sebepten ötürü ‘kahraman’ olan Bernie, kasabanın sosyal işleyişine bir makine kadar faydalı... Bernie, bir kasabanın yorulmak bilmeyen elektrik süpürgesi. Eğer ki bozulursa, onu hemen tamir etmek gerek. Filmin parlak renklere bürünmüş, sıcakkanlı ve toz pembe halinden insan doğasının karanlık yönüne direksiyon kırması da ‘mükemmel’ sistemin iyi niyetten yarattığı gizli canavarları su yüzüne çıkarıyor. Bernie, kasabanın çok sevdiği bir adam olmasının yanı sıra yine kasaba tarafından yaratılan, farkındalıktan yoksun bir katil.

Başkarakteri bir katil olmasına rağmen bir anti-kahraman olmayan filmin sadece bu yönü bile oldukça ilgi çekici. Tabii bu noktada Linklater’ın maharetlerinin devreye girdiğini söyleyebiliriz. Tipik sahte belgesel kıvamının yapısını bozarak harekete geçen yönetmen Bernie ile seyirci arasında oldukça samimi bir köprü kuruyor. Filmin attığı her adım seyirci ile Bernie’yi biraz daha yakınlaştırıyor. Bernie’nin çevresinden insanlarla yapılan röportajlar, bu kadar ilham verici bir insanın işlemek üzere olduğu cinayeti dakikadan dakikaya öykünün gidişatından dışlıyor. Linklater öykünün başında bir ‘sürprizbozan’ takdim ediyor ve yine öykünün başında kendi sürprizbozanını unutturuyor. Bir cinayetin etrafından dolanan bir filmde katilin tarafında ya da civarında yer almak şüphesiz her sinemasevere ilginç gelecektir.

Filmin sahte belgesel kıvamını tutmuş

**RÖTARLI BİR ŞEKİLDE
ÜLKEMİZDE VİZYON
ŞANSI BULAN
“BERNIE’NİN SUÇU NE?”
YÖNETMENİN BİLİNDİK
DURUŞUNU TÜM
HÜCRELERİNDE İHTİVA
EDEN, SEVİMLİ BİR
LINKLATER MAHSULÜ.**

JACK BLACK'İN MÜTHİŞ OYUNCULUK PERFORMANSINDAN MUTLAKA BAHSETMEK GEREK. BLACK, UYGUNSUZ KOMEDİLERİNİ UNUTTURACAK BİR İŞ ÇIKARTIYOR.

olmasının tek sebebi Richard Linklater'ın iyi yönetimi değil. Film, Teksas'taki yerel bir dergide yıllar önce yayımlanmış bir makaleye dayanıyor. Zaten filmde konu edilen olayları bizzat yaşamış olan kasaba sakinleri de kişisel yorumlarıyla filme katkıda bulunuyorlar.

“Bernie'nin Suçu Ne?” direkt olarak gerçeklik algısına seslenmiyor; ancak özellikle jeneriğiyle birlikte anlattıklarını iyiden iyiye meşrulaştıran ve farklı hisleri de devreye sokan bir tarafı da var.

Bernie karakteri hiç şüphe yok ki Linklater'ın elinde biraz romantikleştirilen ve pasifize edilen bir karakter. Ancak bu, ilk dakikalarından itibaren bir kişilik kazanan filme zarar vermiyor. Bu aşamada Jack Black'in müthiş oyunculuk performansından da mutlaka bahsetmek gerek. Black, hem gerçek Bernie ile telefonlaşarak hem

de bizzat yüz yüze görüşerek hazırlandığı rolüne o kadar hakim ki, çektiği tüm uygunsuz komedi filmlerini unutturacak bir kompozisyon çiziyor. Daha önce “Hababam Rock”ta (The School Of Rock) da birlikte çalıştığı Linklater ile aralarında oluşan kimyanın devam edeceğini müjdeliyor. Çok sevgili Shirley MacLaine ve Matthew McConaughey ise filmin gülümseten sürprizleri...

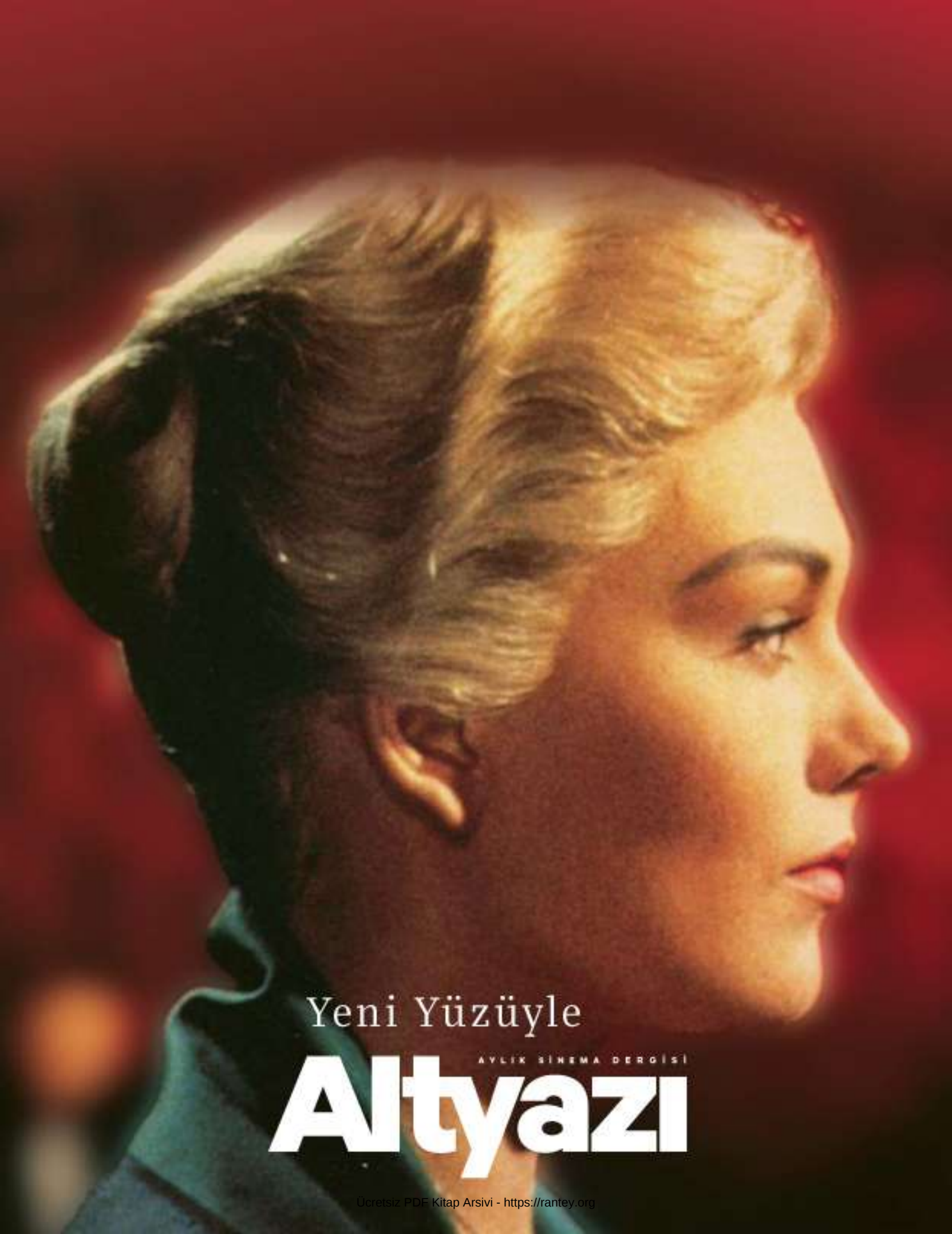
“Bernie'nin Suçu Ne?”, son celsede Linklater takipçilerini ziyadesiyle memnun edecek bir filmmiş gibi görünüyor. Hiç değilse çok özel bir karakterle tanışmalarını sağlayacak; bu da yeterli.

Jack Black'in müthiş performansı önümüzdeki yıllarda kariyerine bakınca mutlaka hatırlanacak.

Linklater yine ortalamasını tutturuyor; ancak bu ortalamanın üzerine çıkmayı başaramıyor.

Yeni Yüzüyle

AYLIK SINEMA DERGİSİ

Altıyazı

AKLIMI OYNATACAĞIM

ORJİNAL ADI Los Amantes
Pasajeros

YÖNETMEN Pedro Almodóvar

OYUNCULAR Willy Toledo,

Hugo Silva, Antonio de la Torre,

Carlos Areces, Javier Cámara,

Penélope Cruz, Antonio Banderas,

Miguel Ángel Silvestre,

Laya Martí, Lola Dueñas,

Cecilia Roth, Paz Vega

YAPIM 2013 İspanya

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

**ÖZELLİKLE EŞCİNSEL
KARAKTERLERİN
GEREĞİNDEN FAZLA
KARİKATÜRİZE OLMASI
RAHATSIZ EDİCİ, BU
KONUDA ÖNCÜ BİR
YÖNETMEN OLAN PEDRO
ALMODÓVAR BU KEZ NE
YAZIK Kİ TERTİPLİ DEĞİL.**

PEDRO ALMODÓVAR EN SON "İÇİNDE YAŞADIĞIM DERİ" (LA PIEL QUE HABITO) İLE BİR 'YÜZ' DEĞİŞTİRME HİKAYESİ anlattığında artık ne kadar profesyonel bir yönetmen olduğunu yeniden düşünmüş ve ne yaparsa yapsın merak uyandıracığından emin olmuştuk. Aslında bu sadece "İçinde Yaşadığım Deri" filmiyle ilgili değil, Almodóvar'ın özellikle "Konuş Onunla"dan (Hable Con Ella) beri seyirciyi cezbeden, merak uyandıran bir yanı var. Her seferinde Almodóvar'ın peşinden sürüklemeye hazır olan bu 'merak' duygusu İspanyol sinemasının günümüzdeki en önemli temsilcilerinden biri olan Pedro Almodóvar'ı bildik çerçevenin dışında, başka bir yere koyuyor.

Yönetmenin Türkiye açılışını geçen ay düzenlenen İstanbul Film Festivali'nde yaptığı son filmi "Aklımı Oynatacağım" da bu minvaldeydi. Seyircinin fragmanı yayınlandığından beri heyecanla beklediği film sadece bir uçakta geçiyor. Uçuş takımları birdenbire arızalanınca uzun süre havada tur atmak zorunda kalıyor uçak.

Hâl böyle olunca uçaktakilere çok da belli etmeden inişe geçmeye çalışılıyor. Ekonomi sınıfı müşterileri ve hostesleri sakinleştirici ilaçlarla uyutulurken asıl macera uçağın birinci sınıf müşterileri ile hostesler arasındaki ilişkisinin yansımada. Herkes yavaş yavaş rengini belli etmeye başlarken zaman zaman gelişen gerilimli durumlarla da kendi hayatını yeniden sorgulamak zorunda kalıyor.

Komedinin içerisindeki en gerçek taraf ise ölüm; insanlar ölüm gibi yaşarken başlarına gelmeyeceğini düşündükleri ancak yüz yüze geldiklerinde anlayabilecekleri bir gerçek karşısında etkelerindeki taşları dökebiliyorlar. Bu yüzden Pedro Almodóvar uçağın ortasına kurduğu bu 'ölmeden önceki son dakikalar'

havası içerisinde yaşattığı bütün karakterleri silkeliyor. Eşcinsel hostesler, gizli biseksüel pilotlar, Meksika'ya kaçmaya çalışan bir adam, ölmeden önce de olsa biriyle sevişmek isteyen bakire bir kadın, hepsi kendi içerisinde renkli, eğlenceli karakterler. Sürekli bir dinamizm, dans, müzik, gizli gizli sevişme çabaları birbirini besledikçe eğlencenin dozu hem kaçıyor hem de uçağın birinci sınıf müşterileri arasında yuvarlanıyor.

Uçağın plastik bir havası var, neredeyse hiç ilerlemediğini ya da uçmadığını hissediyoruz, izleyici olarak. Özellikle eşcinsel karakterlerin gereğinden fazla karikatürize edilmiş olması rahatsız edici, bu konuda öncü yönetmenlerden biri olan Pedro Almodóvar bu kez düzenli ve tertipli değil.

Aslında filmin en eleştirilecek yanı

gelişigüzel olması; sanki Pedro Almodóvar eline kamerayı alıp 'bu kez böyle yapmak istiyorum, gönlümden ve içimden geçen bu' demiş. Bu gelişigüzellik olmayan ciddiyetini kaybetme pahasına sürekli bir biçimde filmin içinde dolanıyor. Bir an yönetmenin komediye ağırlık vermiş olduğu ilk dönemini hatırlatır gibi olsa da, birdenbire ondan da vazgeçip başka bir yöne evriliyor. Abartılı diyaloglar, absürd durumlar ve mizahı üstünkörü bir şekilde örmesiyle eğlenceden çok rahatsız edici bir taraf taşıırken, ne yazık ki zaman zaman da kaba olmaktan kurtulamıyor.

Pedro Almodóvar'ın da filmi çekerken kendini fazla ciddiye almadığı çok açık, seyircinin kulağına usulca eğilip 'yumuşak bir iniş yaptığında uçmaktan kim korkabilir ki' diye fısıldıyor sanki.

Oyuncular da tanıdık, özellikle yönetmenin emektar oyuncularını sayılabilecek Carlos Areces ile Javier Cámara tek mekanda geçen filmi dakikalarca sırtlıyorlar. Pedro Almodóvar'ı sevenler çok beklentiye kapılmadan gülüp eğlenmek için seyredebilirler filmi. Zaten "Aklımı Oynatacağım"ı yıllar sonra Almodóvar'ın en zayıf filmlerinden biri olarak anacağımıza neredeyse şüphe yok ama yine de bu önemsiz zira büyük usta Pedro Almodóvar'ı her daim merak edecek ve çekeceği bütün filmlerin peşinde de sonuna kadar sürükleneyeceğiz.

Üç kabin görevlisinin ahenk içerisinde dans ettiği sahne baya keyifli.

Antonio Banderas ve Penélope Cruz filmin starlarıymış gibi duruyor ama sadece birkaç dakika görünüyorlar.

**ABARTILI DİYALOGLAR,
ABSÜRD DURUMLAR
VE MİZAH
ÜSTÜNKÖRÜ
ÖRMESİYLE FİLM, NE
YAZIK Kİ ZAMAN
ZAMAN DA KABA
OLMAKTAN
KURTULAMIYOR.**

BAHAR TATİLİ

★★★★

ORJİNAL ADI Spring Breakers

YÖNETMEN Harmony Korine

OYUNCULAR James Franco,

Selena Gomez,

Vanessa Hudgens,

Ashley Benson, Rachel Korine,

Gucci Mane

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 94 dk.

DAĞITIM Chantier Films

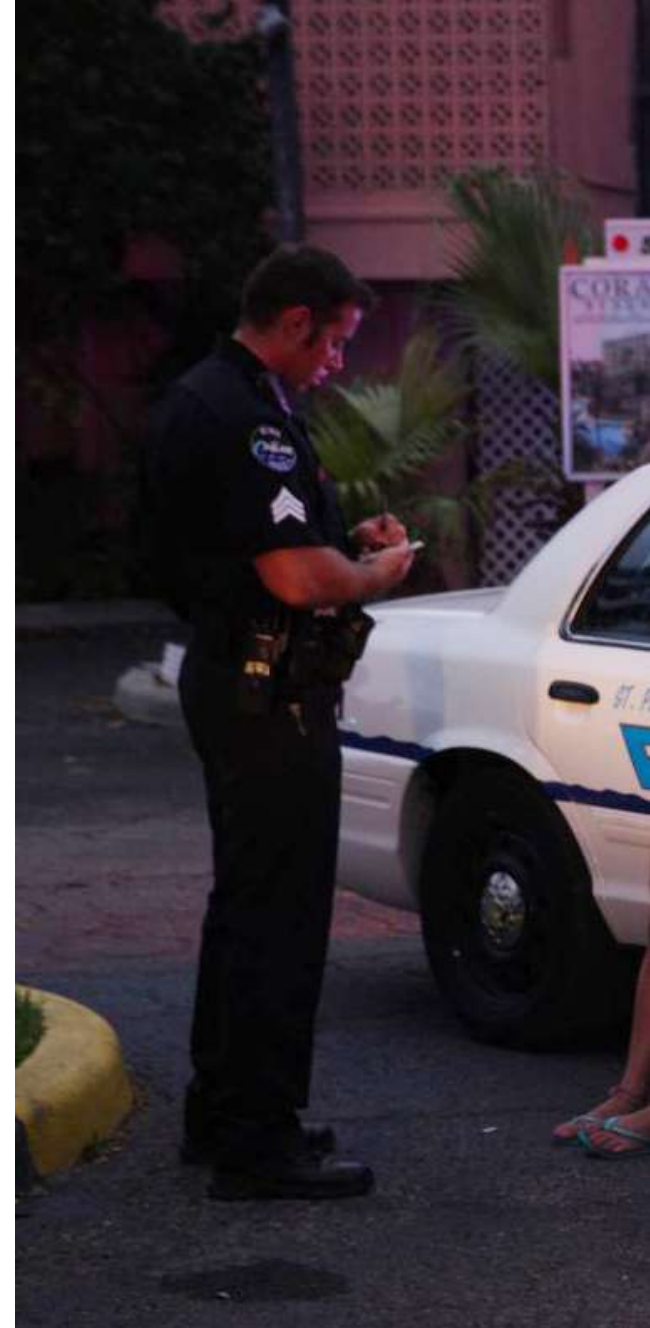
BİR LARRY CLARK KEŞFİ OLAN VE CLARK'IN CİNSEL AKTİVİTELERİYLE SEYREDENLERİ ŞÖKE EDEN GENÇLİK FİLMİ "Ken Park"ın (2002) senaryosunu yazan Harmony Korine, "Bahar Tatili"ni (Spring Breakers), Disney yapımlarından 'ayarttığı' kızlarla (Selena Gomez / Vanessa Hudgens) çekmiş!

1973 doğumlu Harmony Korine, Clark'la işbirliğinde (örneğin: "Kids") ve kendi çalışmalarında (örneğin: "Gummo"), genç karakterlerin hücrelerine, en düz sözcüklerle, sert, aykırı, dip, ayrıksı yöntemlerle sızıp, seyredeni organik biçimde ele geçiren, spesifik bir adam... Hayranı olduğu yönetmenlerden Werner Herzog'u, Dogma 95 Manifestosu'na uygun çektiği "Julien Donkey-Boy" da oynatabilecek denli de hınzır... Hakkında, zengin içerikli, yoğun ve zıt uçlarda spekülasyonlar yapılan bir sanatçı.

Venedik Film Festivali'nde Altın Aslan için yarışmış ve özel bir dalda mansiyon almış "Bahar Tatili", onunla ilk defa karşılaşanlar için yorucu bir deneyim olacaksa da, sert uçları olabildiğince törpülenmiş, cinselliği yumuşatılmış, ancak madde kullanımı ve şiddet mevzularında aşırılığı olan gençlik filmi.

Başka bir yaklaşımla da, Red Hot Chili Peppers'ın eski davulcusu ve film müzikleri bestecisi Cliff Martinez ile DJ, gitarist Skrillex'in 'Elektronik' üst başlığında toplanan müzikleriyle, video klip tadında.

Türkiye'deki sinemalara ilk kez konuk olan Harmony Korine'in aşırı gelişmiş gençliği, tüketiyor, sürekli tüketiyor, içiyor, dans ediyor, sevişiyor, grup seks yapıyor, uyuşturuculara dalıyor, kusuyor, yatıyor kalkıyor, çılgınlar gibi eğleniyor... İtilseler dünyadan düşeceklermiş gibi. Tıkış tıkış, yapış yapış, terli, ıslak, çıplak... Ter, sperm, alkol, duman birbirine karışmış... Yönetmen, filminin ilk yarısında, bu

karmaşık kimyanın, bu gürültünün, bu hiçliğin sinema karşılığını aynen yakalayıp kurguluyor. Başınız dönüyor, sersemliyor, hatta mideniz bulanıyor.

Peki, yönetmen, kısa tatillerinde tam da böyle dağıtmak için paralarını denkleştiremeyip restoran soyan üç kız arkadaş (Candy, Brit, Cotty) ile ayarttıkları dördüncünün (Faith) peşinde ne anlatıyor? Sonrasında da, feleğin çemberinden defalarca geçmiş bir DJ olan, aslında uyuşturucu işiyle saçma sapan miktarlarda para kazanıp yüzde yüz sapıtmış Alien adlı genç adamın olmasına gelmeleri neyi ifade ediyor? Alien'in fena halde arzuladığı masum güzelliğe sahip Faith, yuvasına, Hristiyan saflığına dönerek onları terk eder de, diğerlerinin suçu ve parayı seçmesi, ne anlama gelmektedir? Hayat seçimlerden ibarettir gibi

VENEDİK FİLM FESTİVALİ'NDE ALTIN ASLAN İÇİN YARIŞMIŞ VE ÖZEL BİR DALDA MANSİYON ALMIŞ "BAHAR TATİLİ", SERT UÇLARI TÖRPÜLENMİŞ, CİNSELLİĞİ YUMUŞATILMIŞ, AMA ŞİDDET KONUSUNDA AŞIRILIĞI OLAN BİR FİLM.

bir klişe mi?

Sonuçta, bu soruların hiçbir öneminin olmadığını ve yönetmenin korkunç keskinlikteki röntgenciliğiyle çektiği fotoğrafları, bir bahar tatilinin enstantanelerini belleğimize çaktığını fena halde anlıyoruz. O anlar, hayat akışımızda, nerede, nasıl, neden çıkagelir bilemiyoruz. Korine, dünya ortalamasının yedi buçuk katı fazla tüketen toplumunun genç kesimlerini, uygarlık kavramına dil çıkarırcısına insanlığının en ilkel dürtülerine gem vuramayan karakterlerini, film karesine ve aklımıza sabitliyor.

"Bahar Tatili"ni seyrederken, kafanızda, bir şeyleri alıp bir yerlere koymaya, neden-sonuç ilişkisi aramaya, düşünmeye ihtiyacınız yok! Planlar o denli hızlı akıyor, müzik yüksek çalarken çıldırmanın eşiği öyle aşıyor ki, ya

partilerin içine gireceksiniz ya da bunu başaramazsanız, sinemadan çıkacaksınız! Çıkamakta direnip, bir şeyleri anlamaya çalışarak inat eden seyirci mutsuz olur.

Tabii, James Franco'yu vurgulamak şart. Genç, suçlu, sert Alien karakterinde, Faith'le olduğu bir an var ki, kalbinin şefkat ışığı parlıyor... Sonrası ise karanlık! Franco, bizlere, işte o bir anı armağan ediyor. Ve ana akım film "Muhteşem Ve Kudretli Oz"dan (Oz The Great And Powerful), eşcinsel şair Allen Ginsberg'i oynadığı "Howl"a, giyinemeyeceği hiçbir rol olmadığını bir defa daha kanıtlıyor.

Süresi: Tam!

Silahların ayrıntılarını öğrenmek!

TABİİ, JAMES FRANCO'YU VURGULAMAK ŞART. GENÇ, SUÇLU, SERT ALIEN KARAKTERİNDE, FAITH'LE OLDUĞU BİR AN VAR Kİ, KALBİNİN ŞEFKAT IŞIĞI PARLIYOR.

KOD ADI: OLYMPUS

ABD BAŞKANINI BİZZAT AKSİYONUN İÇİNE SOKAN FİLMLER NEREDEYSE DÜZENLİ ARALIKLARLA ÇIKIYOR ÖNÜMÜZE... “Kurtuluş Günü”nü (Independence Day) hatırlayın; usta pilotluktan gelen ‘genç’ başkan, savaş jetine atlayıp uzaylılarla bizzat savaşıyordu. Zaten her zaman adeta bir arzu nesnesi olarak ve sürekli avlanmaya çalışılan özgür dünyanın lideri şeklinde sundukları “Mr. President”in peşindeki teröristlerle bizzat hesaplaştığı “Hava Kuvvetleri Bir” (Air Force One) gibi filmler de gördük biz. Hatta geçen yıl Abraham Lincoln’u vampir avlarken bile izledik... Dolayısıyla Amerikan sinemasının hem başkanlık makamı hem de o makamdaki kişiyi dünya sathında kahramanlaştırıp ilahileştirme operasyonu bu yıl da benzer filmlerle sürüyor. Uzaylılarca ve doğal afetlerle sürekli patlatılan, yıkılan Beyaz Saray bu sene iki ayrı filmde de kötüler tarafından işgal ediliyor. Roland Emmerich’in “Beyaz Saray Düştü”sünü (White House Down) Temmuz ayında göreceğiz. Bu hafta Antoine Fuqua’nın kısaca ‘Beyaz Saray’da geçen ‘Zor Ölüm’ şeklinde tanımlayabileceğimiz filmi “Kod Adı: Olympus” vizyonda...

Filmin John McClane’i Mike Banning, başkanın yakın koruması ve hatta dostu. ‘Enseye tokat’ bir ilişki var aralarında; boks yapmaktalar, şakalaşmaktalar ve başkanın küçük oğlunun da en yakın arkadaşı Banning. Talihsiz bir kaza sırasında başkanı kurtarmak için ‘first lady’yi feda eden Banning, bu olaydan sonra Beyaz Saray’ın dışında masabaşı bir işe alınmış.

Bu olaydan birkaç yıl sonra, Hollywood’un yeni komünist tehdit olarak belirlediği Kuzey Koreli teröristler, Beyaz Saray’a sağlam bir saldırı gerçekleştirirler. Neyse ki Banning bir koşu mesafesindedir. Başkana yakın bütün korumalar kuşlar gibi avlanırlar da Banning içeri sızıp teröristlerin planlarını altüst eder...

80’lerden hortlatılan ve tam bir hayal kırıklığı yaratan bir ‘yeniden çevrim’ olan “Kızıl Şafak”ta da (Red Dawn) düşman Kuzey Kore’ydi. Anlaşılan Hollywood yeni Sovyetler’ini buldu! Ama yeni “Die Hard”ını bulmasına hiç gerek yok doğrusu!

1988’de ilk “Zor Ölüm” filmi ortaya çıkınca Hollywood aksiyon sineması yeni bir maden de keşfetmişti. Sonra başka kısıtlı alanlarda geçen bir sürü “Zor Ölüm” formüllü film izledik. Aslında Wolfgang Petersen’in “Hava Kuvvetleri Bir”de de yaptığı buydu. Ama açıkçası o filmde bu filmde olduğu kadar rahatsız olmuyorduk... Fuqua’nın etkili polisiye gerilimi “İlk Gün”den (Training Day) sonra giderek inişe geçen filmografisinde sağlam yürüyen tek şey, aksiyon sahnelerindeki başarısı. “Kod Adı: Olympus”un da en yetkin olduğu konu bu. Fuqua’nın Beyaz Saray işgali sırasında efektçilerle birlikte yürüttüğü sahneler, filmi bir Steven Seagal video filmi olmaktan kurtarabiliyor. Ama diğer her şey o kadar derme çatma ve klişe ki, bir süre sonra filmi parodi gözlüğüyle izlemek, onu ciddiye alarak izlemekten daha eğlenceli hale geliyor. Banning karakteri sevimli olamaması ve Gerard Butler’in yeni Bruce Willis olmaktan çok uzak olduğu gerçeğinin yanısıra, neredeyse karikatür düzeyindeki milliyetçilik, filmin tüm tansiyonu yüksek sahnelerine ve diyaloglarına sinmiş. Bir süre sonra sert genelkurmay komutanlarına da, iyi aile babası başkanına da (Aaron Eckhart biraz duygu katabiliyor rolüne), Butler’in kaba saba seksapeline de katlanamaz oluyorsunuz... Çünkü film haddinden uzun...

Kötü adam olarak izlediğimiz, aslında ABD doğumlu Rick Yune ise neredeyse James Bond filmi “Başka Gün Öl”deki (Die Another Day) rolünü tekrar etmiş. Morgan Freeman’ın film boyunca masa başında telefonda konuşup başkan vekilliği yaptığını izlediğimiz film Mike Banning üzerinden bir seriye ulaşır mı peki? Doğrusu bu biraz şüpheli. Ama Beyaz Saray işgalini konu alan diğer filmin fragmanına bakarsak Emmerich’in bütün bu propagandist heyulanın içinde en azından bazı sahnelerinde belli dozda eğlence vaat ettiğini söyleyebiliriz.

Teröristlerin Washington sokaklarına yaptıkları saldırı sahnesi, efektçiler sayesinde çok gerçekçi görünüyor.

Teröristler Beyaz Saray’a girdikten sonra film, zaten zayıf olan cazibesini tümünden yitiriyor...

ORJİNAL ADI Olympus Has Fallen

YÖNETMEN Antoine Fuqua

UYUNCULAR Gerard Butler, Aaron Eckhart, Morgan Freeman, Rick Yune, Dylan McDermott, Melissa Leo, Angela Bassett, Radha Mitchell, Cole Hauser, Ashley Judd, Robert Forster

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM Duka Film

“OPERASYON: ARGO”DAN SONRA, AMERİKAN SİYASETİNİN BÜYÜK REKLAM FİLMLERİNDEN BİRİ VAR KARŞINIZDA. BU SEFER “KOD ADI: OLYMPUS” ...

GİTME BABA

SENARYO YAZARLIĞINI, YAPIMCILIĞINI VE BAŞROLÜNÜ, 16 MAYIS 1995'TE EVİNİN ÖNÜNDE ÖLDÜRÜLEN KUŞADASI Belediye Başkanı Lütfi Suyolcu'nun kızı Çiğdem Suyolcu'nun üstlendiği "Gitme Baba", aradan geçen 18 yıla karşı dinmeyen bir acının, öfkenin, çaresizliğin, unutmamanın, unutturmama çabasının, baba-kız arasındaki o tanımsız aşk ve karşılıklı hayranlığın filmi.

Tanımayanlar için abartılı gelebilir ama çocukluğumdan itibaren neredeyse her yaz mevsimini Kuşadası'nda geçirdiğim için yakından bildiğimi iddia edebilirim ki Lütfi Suyolcu gerçekten de filmde anlatıldığı gibi dürüst, halktan yana, talana ve yolsuzluğa engel olmaya çalışan bir belediye başkanıydı. Bu nedenle de arazi mafyası tarafından önce bir gece kızı da yanındayken kurşunlandı, boyun eğmeyince de bir süre sonra öldürüldü. Zaten sonrasında Kuşadası'nda hiçbir şey eskisi gibi olmadı, güzelim belde hızla çirkin bir beton yığına döndürüldü. 1977'de CHP'den belediye başkanı seçilen, 12 Eylül'de bir süre tutuklu kalan, sonra bağımsız, ardından da DYP'li olarak aynı koltuğa oturan, Kuşadası halkının kaybına 'yandığı'nı söyleyebileceğim Suyolcu'yu ölüm yıldönümünde böyle anmak, her açıdan anlamlı.

Ahmet Sönmez'in ikinci yönetmenlik denemesi olan "Gitme Baba", doğrusunu söylemek gerekirse kimi anlatı-dil sorunlarından, özellikle bazı karakterler açısından oyunculuk problemlerinden, senaryodaki boşluklardan, kurgu zaaflarından söz edilebilecek bir film. Fakat, filmin arkasındaki gerçek öyküyü, duyguyu, azmi bilir ya da hissederseniz, bu filme gösterilebilecek subjektif hoşgörüyü falan da işin içine karıştırmadan, karşımızda saygı duyulması gereken, belli ki elbirliğiyle kotarılan güçlü ve 'başarılı' bir çalışma olduğunu çok iyi anlıyorsunuz. Klişe cümlelere kapılmadan rahatlıkla söyleyebilirim; iyi ki çekilmiş bu film.

1980'de başlayan film, Lütfi Suyolcu'yu, eşini, biri kız diğeri erkek iki çocuğunu, belediye çalışanlarını ve bazı yöneticilerini tanıtan, çarşı pazar esnafının Başkan'la ilişkisini özetleyen

sahnelerle koyuluyor yoluna. Birlikte çalıştığı en yakın arkadaşı Erdal'ın, kendisi yurtdışındayken bir yolsuzluğa göz yumduğunu anlayan ve bu ihaneti affetmeyip bileti kesen Suyolcu, tehditler almakta, rüşvet teklifleriyle karşılaşmaktadır. Arkadaşları, güvendiği insanlar da sık sık kendisini koruması konusunda uyarılarda bulunmaktadırlar. Küçük kızı Çiğdem'in annesiyle çıktığı pazarda çok kısa süreliğine kaybolması, kendisi için değil, ailesi adına telaşlandırır Lütfi Suyolcu'yu...

Doz aşımına kaçmadan başvuru geri dönüşler ve zaman sıçramalarıyla ilerleyen, kıvamı açısından bir yarı-belgesel gözüyle de bakılabilecek olan "Gitme Baba", kalabalık oyuncu kadrosundan azami karşılığı alabilmiş; özellikle başrollerdeki Murat Karasu ve Çiğdem Suyolcu'nun (kimi aksamalara rağmen) samimi, içten, uyum içinde ve gerçekçi performanslarıyla dikkat çeken bir film. Öte yandan yardımcı rollerdeki Payidar Tüfekçioğlu, Mehmet Esen ve Mustafa Uğurlu'nun güçlü oyunculukları da çok şey katıyor "Gitme Baba"ya. Esen ve Uğurlu için fazla söze gerek yoksa da açıkçası "Deniz Bekliyordu"dan 'anımsayamadığım' Tüfekçioğlu, çelişik duygular içindeki sinsi 'kötü adam'ı canlandırmakta büyük ustalık gösteriyor. Çok kısa bir rolü olmakla birlikte 'Limoncu Remzi' rolündeki Ragıp Yavuz'un ayrıksı performansının da altını çiziyim. İki küçük oyuncu Yaren Altun ve Emirhan Balcı'nın çabaları içinse alkışlar...

Hemen her karakter ve tiptemenin gerçek yaşamda bir karşılığının olduğu, bulunduğu kulvar bakımından akla Recep Yazıcıoğlu ve "Vali" filmini getiren ve Rosi'ye selam yollarcasına bize ait bir "Kentin Üstündeki Eller" öyküsü anlatan, emek veren herkesin kutlanması gereken bu film, dileriz çokça izlenir,

Yazıdaki bir cümlede tersini söyledim ama Kuşadası hâlâ çok güzel...

Sinemamızın 'kasabanın delisi' tiptemelerindeki başarısızlığı ne yazık ki sürüyor.

YÖNETMEN Ahmet Sönmez
OYUNCULAR Murat Karasu, Çiğdem Suyolcu, Şenay Gürler, Payidar Tüfekçioğlu, Volkan Cal, Mustafa Uğurlu, Mehmet Esen, Mesut Akusta, Ragıp Yavuz, Yener Gürsoy
YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 126 dk.
DAĞITIM Özen Film (Filmekimi)

**1995'TE ARAZİ
MAFYASI TARAFINDAN
ÖLDÜRÜLEN KUŞADASI
BELEDİYE BAŞKANI
LÜTFİ SUYOLCU'YU
BÖYLE ANMAK, HER
AÇIDAN ANLAMLILIK.
'BAŞARILMIŞ' BİR
ÇALIŞMA BU FİLM.**

KİMLİK HIRSIZI

ORJİNAL ADI Identity Thief

YÖNETMEN Seth Gordon

OYUNCULAR Jason Bateman,

Melissa McCarthy, Amanda Peet,

Jon Favreau, T.I., Genesis Rodriguez,

Morris Chestnut, Robert Patrick

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 111 dk.

DAĞITIM UIP

KOMEDİ İLE YOL FİLMİ
ARASINDA BEYNAMAZ
KALAN FİLMDE MELISSA
MCCARTHY OLMASA TÜM
TEMEL ÇÖKERMİŞ.

PATRONDAN KURTULMA SANATI'NDA (HORRIBLE BOSSES) KURLAR SOFRASI SAYILAN İŞ HAYATINI, KUZULARIN YANI mavi yakalıların gözünden anlatan Seth Gordon, beceriksizlikler üzerine kurulu bir erkek komedisi kotarmıştı. Yeni filmi "Kimlik Hırsızı"nda ise filmin ağırlığını kadın karaktere veriyor. Yine de merkezde bir erkek karakter var: Sandy Bigelow Patterson (Kathryn Bigelow'u anımsatması hoş bir sürpriz) adlı hesap uzmanı... Ancak olayların fitilini ateşleyen kişi ise onun kimlik bilgilerini ele geçiren bir kadın hırsız...

"Felekten bir Gece" (The Hangover) ve "Korkunç Bir Film" (Scary Movie) serileriyle tanınan Craig Mazin'in senaryosunun ilk 30 dakika boyunca iyi işlediğini söylemek mümkün. Zira Diana, tumbul ve hobit kıvamında bir 'femme fatale' olarak çiziliyor. Hatta mizah duygusu zayıf insanlarca, tombulları kötü göstermekle ya da cinsiyetçilik yapmakla suçlanabilecek kadar... Ancak iki Sandy karşı karşıya geldikten sonra filmin enerjisi ve mizah duygusu da düşüyor adım adım.

Uyumsuz ikilinin yol macerasına dönüşen hikayede dönüşüm, kadın karakter üzerinde ortaya çıkıyor ama ortalama bir yol filminde vaka-i adiyeden sayılan bu dönüşüm, karakteri güçlendirmekten ziyade sığlaştırıyor. Çünkü sarhoş olduğunda yalnızlığının yan etkilerini gösteren, genelde ise her beladan beceriyle kurtulmasını bilen Diana, aile şefkati arayan 'kimliksiz' bir ezik kıvamına geliyor. Aile babası Sandy ise sahtesinden birkaç numara öğrense de bu yolculuktan pek de 'tazelenmiş' olarak çıkamıyor. (yol arkadaşına âşık olma ihtimalini düşünmeyin bile!) Dolayısıyla film de komedi ile yol filmi arasında beynamaz kalıyor. "Patrondan Kurtulma Sanatı"nın aksine Jason Bateman'ın bu filme olağanüstü bir katkısı olduğunu söylemek zor. Melissa McCarthy'ye ise diyecek bir söz yok!

Melissa McCarthy olmasaymış filmin tüm temelleri çökmüş.

Yol filmine dönüştürüp uzatılan süre, kaliteli mizahla doldurulamamış.

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

15.

ULUSLARARASI

15TH
INTERNATIONAL
ESKİŞEHİR FILM
FESTIVAL

3-12 MAYIS / MAY 2013

ESKİŞEHİR FILM FESTİVALİ

SON AYIN: BÖLÜM II

ORJİNAL ADI The Last Exorcism Part II

YÖNETMEN Ed Gass-Donnelly

OYUNCULAR Ashley Bell,

Julia Garner, Spencer Treat Clark,

David Jensen, Tarra Riggs,

Louis Herthum, Muse Watson

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 88 dk.

DAĞITIM Pinema (Mars Entertainment)

2 MİLYON DOLARA MAL OLAN İLK FİLM, GİŞEDE 40 MİLYON DOLAR ELDE EDER DE YAPIMCILAR İŞTAHLA YUTKUNUP DEVAMI İÇİN KOLLARI SIVAMAZ MI? "SON AYIN: BÖLÜM II", BU AÇGÖZLÜLÜĞÜN AÇIK BİR YANSIMASI.

GEÇMİŞTE SINEMASEVERLERİN EN BÜYÜK KABUSU OLAN 'BİR FİLMİN DEVAMI ÇEKİLİYORSA, MUTLAKA ORJİNALİNDEN kötüdür' inancı, neyse ki 2000'li yıllarda birbirinden parlak yapıtlarla değişime uğramıştı. Geçmişte "Şeytan" (The Exorcist), "Jaws", "Kehanet" (The Omen), "İlk Kan" (First Blood), "Jurassic Park" gibi büyük gişe filmlerinde bu hüsrancı yaşayanlar, hatırlayacaktır.

Oysa günümüzde bu çember kırıldı gibi. Hatta devam filmleri, kimi zaman "Kara Şövalye" (The Dark Knight), "Örümcek-Adam" (Spider-Man) ya da "Iron Man" serisinde olduğu üzere orijinalini bile geride bırakabiliyor, hikayeyi tamamlayıcı bir işlev üstlenebiliyor.

Lakin önümüzdeki örnek için bunu söylemek pek mümkün değil. 2010'da izlediğimiz "Son Ayin" (The Last Exorcism), furya halinde sinemaları saran el kamerasıyla çekilmiş 'mockumentary' (sahte belgesel) çılgınlığının nispeten yüzüne bakılır örneklerinden biriydi. Sözde 'şeytan çıkarma' ayinleri yapıp para kazanan bir rahibin, tuhaf bir vakayla karşılaşması üzerine kurulu öykü, kendini merakla izletmeyi başarıyordu. İçine şeytan girip girmediği filmin sonuna dek anlaşılamayan genç Nell (Ashley Bell), rahip Marcus'un (Patrick Fabian) ezberini bozmakla kalmıyor, finalde, neredeyse 45 yıl aradan sonra Mia Farrow'un kaderini günümüzde yaşıyordu.

Benzeri 'şeytan çıkarma' filmleri arasında bir nebze olsun sıyrılan "Son Ayin", başka kilise görevlilerini de Şeytan'ın emrinde göstererek, dahası Nell'in 'şeytanın yavrusu'nu doğuracak bakire olarak konumlandırarak hem "Şeytanın Yavrusu"na (Rosemary's Baby, 1968) selam çakıyor hem de 'mockumentary'lerin sıkıcılığından paçayı kurtarmayı biliyordu.

2 milyon dolara mal olan ilk film, gişede 40 milyon dolar elde eder de yapımcılar iştahta

yutkunup devamı için kolları sıvamaz mı? "Son Ayin: Bölüm II", bu açgözlülüğün yansıması.

Bu kez el kamerasındaki görüntülerden değil, normal film formatında izliyoruz hikayenin devamını. Ama alelacele kotarılmış senaryo, daha ilk dakikalardan itibaren dökülmeye başlıyor. Orijinal filmde rahip finalde kendini ateşe attığından bu bölümde yok doğal olarak. Biz de Nell'in yaşadıklarına odaklanıyoruz. Olan bitenin kötü bir sanrı olduğuna inandırılarak rehabilite edilen Nell, bir süre sonra normal hayata karışmaya başlıyor. İşe giriyor, kendine arkadaşlar ediniyor.

Ancak biliyoruz ki Nell, şeytana tapanların elinde ayinlerde kullanıldı ve gerçekten de ilk filmde tuhaf bir varlık dünyaya getirdi. Nitekim çok geçmeden hem anılar, hem de peşine düşen tarikat üyeleri onu rahatsız etmeye başlıyor.

Gerçeğin ne olduğu konusunda çelişkiler yaşarken, dehşet verici ölümler de filmde yerini alıyor.

Bir türlü istediği ivmeye ulaşamayan, bu açığını saçma sapan ani ses efektleriyle kapatmaya çalışırken, klişenin dibine bu şekilde vuran “Son Ayin: Bölüm II”, ne devam filmi olarak ne de tek başına hiçbir kıymet teşkil etmiyor.

İlk filmi, finaliyle “Şeytanın Yavrusu”na benzettiyssek, bu devam filmi de olsa olsa “Şeytan”ın olağanüstü boyutta hüsrana sayılabilecek devamı “Şeytan 2”yle (Exorcist II: The Heretic) karşılaştırılabilir. En az onun kadar sık, sıradan ve saçma olduğunu gönül rahatlığıyla söyleyebiliriz.

“This Beautiful City” ve “Small Town Murder Songs” adlı iki orta karar filmle

sinemada yer edinmeye çalışan genç yönetmen Ed Gass-Donnelly’nin hanesine üçüncü bir eksi puan olarak yazılabilecek “Son Ayin: Bölüm II”nin ‘zayıf’lığı herkesin malumu olmalı ki, tanıtımlarda Eli Roth’un yapımcıları arasında olduğu öne çıkarılmış. Korku türünü sevenler arasında “Dehşetin Gözleri” (Cabin Fever), “Otel” (Hostel) ve “Otel 2”yle (Hostel: Part II) kendine özel bir kitle edinen, Tarantino’nun ahabaları arasında yerini alan Roth’un, ismini neden böyle kıytırık bir filmde harcadığı konusu ise, sanırım tamamen ‘duygusal’ sebeplerle açıklanabilir.

Finale doğru Nell’in masaya yatırıldığı ‘şeytan çıkarma’ bölümü gerçekten sinir bozucu.

Nell’in finalde, süper kahramanlar gibi yanından geçtiği her arabayı ateşe vermesi, korkutucu değil komik.

**TARANTINO’NUN
AHBAPLARINDAN OLAN
ELI ROTH’UN, İSMİNİ
NEDEN BÖYLE KIYTIRIK
BİR FİLMDE HARCADIĞI
KONUSU, HERHALDE
TAMAMEN ‘DUYGUSAL’
SEBEPLERLE
AÇIKLANABİLİR.**

BARFİ! AŞKIN DİLE İHTİYACI YOKTUR

ÖZEL İLGİ DUYNLAR DIŞINDA MEMLEKETİN HİNDİSTAN SINEMASIYLA İLİŞKİSİ RAJ KAPOOR'UN "AVARE" FİLMİYLE başlar ve biter. Oysa bu günlerde yüzüncü yılını kutlayan bu ülkedeki sinema sektörü Bollywood, Hollywood'dan sonra dünyanın en büyük sinema ekonomisini oluşturuyor. Milyarlarca dolarlık bir ekonominin döndüğü bu sinemanın en büyük zaafı hiç kuşku yok ki fazlasıyla yerel olması ve ancak zaman zaman uluslararası arenaya çıkabilecek kadar evrensel özelliklere sahip filmler üretebilmesi.

Birkaç yıl önce İngiliz Danny Boyle imzalı "Milyoner" (Slumdog Millionaire) bir nebze Hindistan havası estirmişti ama neticede bu film de Hindistan'da geçen ve Bollywood estetiğinden parçalar ödünç alan bir yapımdı.

Hindistan'ın bu yılki Oscar adayı olan "Barfi!" bunun tersini yapıyor. Yani temel olarak Hint sinemasının olanaklarını ve hikaye kurgusunu alıyor ama bunu mümkün olduğu kadar evrensel sinema estetiğiyle ve 'Batı' sinemasının öne çıkan sinema figürleriyle harmanlayarak koyuyor önümüze.

Film, çatılardan başlayıp dar sokak aralarında devam eden ve koreografisi oldukça iyi çalışılmış bir kovalamaca sahnesiyle açılıyor. Kahramanımız Barfi (Raj Kapoor'un torunu Ranbir Kapoor tarafından canlandırılıyor) polisten kaçmaktadır. Bir süre sonra anlıyoruz ki, aslında yıllardır yaptığı şey budur. Küçük yaşta annesini kaybeden ve babası tarafından büyütülen sağır ve dilsiz kahramanımız Barfi ele avuca sığmayan ve hayata daima 'pozitif' bakan bir adam. Gençken yaşadığı şehre taşınan Shruti isimli genç bir kadına âşık olur. Ancak Shruti'nin ailesi onun 'normal' ve tabii ki 'zengin' birisiyle evlenmesini istemektedir. Bu zorunlu ayrılığa rağmen ikilinin yolları ilerleyen zamanda çeşitli kereler kesilecektir. Öte yandan Shruti'den ayrı olduğu dönemde, tabii ki yine polisiye bir hadisenin sonucunda, tanıştığı otizmlili Jhilmil ile zorunlu bir macera yaşayan Barfi'nin hayatında yepyeni kapılar da açılır.

"Barfi!" öncelikle sinemaya (özellikle de sessiz sinema) tam bir saygı duruşu. Bunu daha

filmin ilk dakikalarında bize bir Charlie Chaplin fotoğrafını göstererek belli ediyor zaten. Ayrıca Barfi'nin sağır ve dilsiz olması filmin önemli bir bölümünün diyalogsuz olmasına neden oluyor ki bu da filmin sessiz sinemaya saygı sunduğu bölümlerin etkisini ve filmin içindeki gücünü arttırıyor. Yine filmin Benigni'nin "Hayat Güzeldir"inden (La Vita è Bella), Jeunet'nin "Amélie" sine birçok filmin duygusunda dolaştığını ama en nihayetinde kendi duygusunu bulmakta zorlanmadığını belirtelim.

Öte yandan yönetmen Anurag Basu'nun hikayeyi birbirinin içine geçen ve farklı zamanlarda akan parçalı ama dinamik bir kurguyla anlatması filmin güçlü yanlarından. Basu, başta parça parça açtığı hikayesini finalde başarılı bir şekilde toplamayı başarıyor. Basu, 'imkansız' gibi görünen bir aşk öyküsünün 40 yılını anlatırken tempoyu diri tutmak için de polisiye bir hikayeyi fon olarak kullanıyor. Filmin komedi yükünü de taşıyan bu aks hem Barfi'nin hareket alanını genişletirken hem de peşindeki polis ve Jhilmil gibi yeni karakterlerin de hikayeye dahil olmasına olanak sağlıyor.

"Barfi!", kusursuz güzelliklerin, tanımlanmış hayatların, uydurulmuş formların hayatın vazgeçilmezleri olmadığını; başka türlü bir hayatın ve bu hayatın içinden çıkacak 'özel' bir aşkın da mümkün olduğunu anlatıyor eğlenceli bir şekilde.

Evet, "Barfi!" son tahlilde bir 'kendini iyi hisset' filmi. Ama Hollywood'un kendini iyi hissetmeyi bile basit formlara, hap gibi dayadığı klişelere yaslanarak çektiği filmlerle önümüze koyduğu düşünüldüğünde; bu filmin son dönemlerde sinemalarımıza uğrayan en iyi 'kendini iyi hisset' filmlerinden birisi olduğunu söylemeden geçmeyelim. Popüler sinemanın kulvarında koşarak komediye ve hüznü bu kadar güzel harmanlayan az film görebiliyoruz.

Güzellik kraliçesi Priyanka Chopra, 'mankenden oyuncu olmaz' tartışmasına nokta koymuş görünüyor.

Filmin temposu çok düşme de 2,5 saatlik süresi, Hintliler ne düşünüyor bilinmez ama bizim için uzun.

ORJİNAL ADI Barfi!

YÖNETMEN Anurag Basu

OYUNCULAR Ranbir Kapoor,

Priyanka Chopra, Iliana D'Cruz,

Rahul Garg, Saurabh Shukla,

Haradhan Bannerjee,

Sumona Chakravarti, Rahul Garg

YAPIM 2012 Hindistan

SÜRE 151 dk.

DAĞITIM PinemArt

(Majestik Filmcilik)

"BARFİ!" BİR 'KENDİNİ İYİ HİSSET' FİLMİ. AMA HOLLYWOOD'UN BENZER ÖRNEKLERİ DÜŞÜNÜLDÜĞÜNDE, BU FİLM SON DÖNEMLERDEKİ EN İYİ 'KENDİNİ İYİ HİSSET' FİMLERİNDEN BİRİ.

EKSİK SAYFALAR

YÖNETMEN Ozan Çobanoğlu
UYUNCULAR Hüseyin Avni Danyal,

Tuvana Türkay, Tolga Güleç,
Kaan Çakır

YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 91 dk.

DAĞITIM Medyavizyon
(İlter Yapım)

KLASİK GERİLİMLERİN
AKSİNE 'AYDINLIK'
TERCİHLERİ OLAN FİLM,
PLAZAYI İZLEYİCİYİ GERMEK
İÇİN KULLANIYOR.

NEYE UĞRADIĞINI ŞAŞIRMIS BİR GRUP İNSAN KENDİSİNİ
DIŞARIDAN KONTROL EDİLEN BİR ODADA BULUR VE GERİLİM
dolu anlar başlar. Bu önerme, özellikle son
dönemde psikolojik gerilimden en kanlı
korku alt türlerine kadar pek çok farklı şekillerde
sinemada karşımıza çıkarken bir yandan da kafa
karıştırmaktan çekinmeyen zeka oyunları ile
seyirci tarafından büyük bir ilgi görüyor. “Eksik
Sayfalar” da bu örneklerle yerli bir halka ekliyor.

Şüpheli bir intihar sonrası faaliyeti
durdurulan bir şirketin üst düzey yöneticilerini
bir odada toplayan film; bu karakterleri alıp
tehlikeli ve psikolojik yönden yıpratıcı bir
oyunun parçası haline getiriyor. “Eksik
Sayfalar”ın en eğlenceli tarafı da bu oyunlar
sırasında çıkıyor zaten. Yönetici konumundaki
kişilerin imkansız yakın bir satış yapmak
zorunda bırakılan ‘call-center’ görevlilerine
dönüştüğü hikaye; elbette bir yandan
günümüzde plaza çalışanlarının içinde
bulunduğu durumlardan, kurumsal dünyanın
çarpıklıklarına ve elbette en genelinde

kapitalizme dair pek çok tespitte bulunuyor.

Elbette Berkay Berkman’la beraber
senaryoyu kaleme alan Çobanoğlu’nun çok
boyutlu ve tek başına ayakta durabilen
karakterler yarattığını iddia edemeyiz. Ancak
toplumsal davranış ve zaman içinde insanların
ruh hallerinin değişimi konusunda doğru
tespitler yaptıklarını da kabul etmek gerek.

Klasik gerilim trüklerinin aksine ‘aydınlık’
tercihleri olan filmin plaza koşullarını bir gerilim
malzemesi haline getirmeyi başardığını
söyleyebiliriz. Tüm bu olumlu yönler karşın
yine de karşımızda diyalogların yeterince
klişelerden kurtulamadığı, oyuncuların ikna
edici olamadıkları bir başka yerli film olduğunu
da söylememiz gerek. Finalin ise zayıf ve hatta
oyuncular nedeniyle komik kaçtığını ekleyelim.

Film eleştirisi oklarını iyi yerleştirirken seyircisini de
eğlenceli bir oyuna davet ediyor.

Davet ettiği oyun eğlenceli olsa bile sonunda ciddi
biçimde tökezliyor.

BARFİ! AŞKIN DİLE İHTİYACI YOKTUR

KİMLİK HIRSIZI

KOD ADI: OLYMPUS

SON AYIN: BÖLÜM II

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AKLIMI OYNATAÇAĞIM	★★★		★★	★★	★★		
BAHAR TATİLİ							
BARFİ! AŞKIN DİLE İHTİYACI YOKTUR							
BERNİE'NİN SUÇU NE?		★★★★		★★★★	★★★★		★★★★
EKSİK SAYFALAR				★	★		
GİTME BABA			★★				
KİMLİK HIRSIZI				★★	★★		
KOD ADI: OLYMPUS				★			
SON AYIN: BÖLÜM II		★					
ACI REÇETE	★★★★				★★		★★★★
BÜYÜK UMUTLAR						★★	
ÇOCUKLAR		★★★★					
ESKİ DOSTLAR		★★			★★		
GEÇİT YOK	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
HİLE YOLU		★★★★	★★★★	★★	★	★★	
IRON MAN 3	★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★	★★★★
İNTİKAM BENİM				★★	★★★★	★★	
KÖTÜ RUH		★★					
KUMA		★★			★★		
LANETLİ KAN				★★★★	★★★★		★★★★
PAS VE KEMİK	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★		★★★★
QÜFÜR			★★				
YABANCI		★★	★★★★	★★	★★	★★	
YÜK		★		★★★★	★★	★★★★	
Pİ'NİN YAŞAMI	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★

SİNEMA PERDESİNDE KUŞADASI MANZARALARI

GİTME BABA

Haftanın yeni filmlerinden **“Gitme Baba”** dolayısıyla “Paralı Askerler”, “Yazık Oldu Yarınlar”, “Alo Kolombo / Çılgılık”, “Arkadaş” ve “Hiçbir Gece” gibi filmler de sinema tarihimizde **‘Kuşadası izleri’** bırakan örnekler olarak hemen aklımıza geldi.

BU HAFTA GÖSTERİME GİREN VE 1995’TE ÖLDÜRÜLEN ÜNLÜ BELEDİYE BAŞKANI LÜTFİ SUYOLCU’NUN MÜCADELE ÖYKÜSÜNÜ ANLATAN “GİTME BABA”, BAŞTAN SONA KUŞADASI’NI MEKAN TUTAN,

Aydın’a bağlı bu şirin tatil beldesini adeta başrol oyuncusu gibi kullanan bir film. Bodrum’dan Fethiye’ye, Ayvalık’tan Antalya’ya açılan yelpazede kıyılarımızdaki turistik yörelere belli düzeyde ilgi gösteren sinemacılar(ımız), kamerayı geçmiş yıllarda zaman zaman Kuşadası’na da çevirmişler elbette. Gene de Efes, Meryem Ana Kilisesi gibi uluslararası çaptaki tarihi zenginlikler ve Kadınlar Plajı gibi diğer doğal avantajları düşünülürse, Kuşadası’na beyazperdede bakışın hayli yetersiz kaldığı da söylenebilir. İşte öne çıkan kimi filmler:

Akla gelen ilk önemli örnek, sansüre uğrayan, yasaklı ve ilginç bir film... Bizde “Paralı Askerler” olarak bilinen, ilk adı “Şüpheli Vatanseverler” (The Dubious Patriots) olarak konmuşken sonradan “Herkesi Mağlup Edemezsin”e (You Can’t Win ‘Em All) dönüştürülen 1969 yapımı Peter Collinson filmi, ki oyuncu kadrosunda Tony Curtis, Charles Bronson ve Fikret Hakan, Salih Güney gibi isimler var. Yapımcı ise Roger Corman’ın kardeşi Gene Corman.

Bir sahnesinde Kuran’ı yakılırken gösteren, Mustafa Kemal’e de arkası dönük biçimde rastladığımız “Paralı Askerler”, 1922’de, ‘iş savaş’ın yaşandığı Türkiye’de geçer. Savaş, korkak padişaha bağlı ordu ile başında Mustafa Kemal’in ve ‘Genç Albaylar’ın bulunduğu isyancı kuvvetler arasındadır. Bu arada Yunanlar da işgal ettikleri bölgelerde oluk oluk kan akıtmaktadır. İki paralı asker gizlice Anadolu’ya gelip maceraya atılırlar.

Fikret Hakan’ın bir albayı, Salih Güney’in de yüzbaşıyı canlandırdığı film, İstanbul ve Kuşadası’nda çekilir. Çekimler

sırasında ölümlü kazaların yaşandığı “Paralı Askerler”in Kuşadası görüntüleri arasında tabii ki bir kale görünümündeki meşhur Güvercin Ada ve Öküz Mehmet Paşa Kervansaray’ı öne çıkarmaktadır.

Tarih sırasıyla gidelim; sırada “Yazık Oldu Yarınlar” var. Nejat Saydam’ın 1974’te çektiği, başrollerde birbirleriyle alabildiğine uyumsuz Kadir İnanır, Mesut Engin ve Nuray Belbükten’i gördüğümüz film, adını, evet bildiniz, İlhan İrem’in o dönemde ortalığı birbirine katan şarkısından alır. Geçimini turistik mekanlarda çalışarak sağlayan kimsesiz bir kız ile Bodrum’un yerlilerinden süngerci bir delikanlının engellerle karşılaşan aşkları etrafında dönen bir öykü anlatan “Yazık Oldu Yarınlar”da Gül adlı kızımız iki erkek kardeşi istemeden birbirine düşürür, biriyle evlenir ve boşanır ve derken üçüncü şahıs bir işadamiyle tanışarak Bodrum’dan Kuşadası’na gider. Fakat sorunlar orada da peşini bırakmaz. Aliye Rona’nın gaddar ana rolünde karşımıza çıktığı film, bol miktarda Bodrum-Kuşadası manzarası içeren tipik bir ‘yaz filmi’dir. Şarkılar, hep İlhan İrem’denidir...

“Alo Kolombo” ya da diğer adıyla “Çılgılık” (1976)... Amerika’da cinayet işledikten sonra tatil için Kuşadası’na gelen katil çift, icraatlarını konakladıkları tatil köyünde de sürdürür. Fakat peşlerinde Kolombo vardır ve Amerika’dan gelen işbilir dedektif-komisier çok geçmeden onları enseleyecektir. Hüseyin Aydoğan’ın canlandırdığı Kolombo’yu, dizideki gibi Savaş Başar’ın seslendirdiği film, Kuşadası

ve özellikle de liman-iskele görüntüleriyle açılır. Yönetmen Nuri Akıncı, ön jenerikte filmin çoğu sahnesinin Öküz Mehmet Paşa Kervansaray’ından çekilmesine yardımcı olanlara özel bir teşekkür iletmeyi de ihmal etmez.

1989’da birbirleriyle bağlantılı sayılabilecek iki filmle sinemaya konuk olur Kuşadası. Okul tatili sırasında Kuşadası’nda

arkadaşlarıyla kamp yapan Gülşah’ın başından geçenlerin öyküsünü anlatan Zafer Par filmi “Arkadaş”, sinema kariyerine altı film sığdıran Gülşah Soydan’ın kamera karşısındaki son çalışması olma özelliğini taşır. Annesi Hülya Koçyiğit ise yazar Selim İleri’nin yönettiği ilk ve son sinema filmi olan “Hiçbir Gece”de alışılmışın çok dışında bir portre çizer. Aralarındaki yaş farkı ve çevresel baskı nedeniyle aşklarında sorunlar yaşayan orta yaşlı sinema oyuncusu Sevda Tanyeri ile özgür ruhlu Bahadır’ın öyküsünün ucu Kuşadası’na çıkar. Kadın, İstanbul’dan uzaklaşmak için genç sevgilisiyle birlikte Kuşadası’ndaki villasına gider. İlçenin dar sokaklarından, Yılancıburnu’ndan ve Hülya Koçyiğit’in Kuşadası’nın girişindeki bir tepenin üzerindeki villasından kareler aktaran bu ‘mutsuz’ film de Güney Ege’nin incisi Kuşadası’nın adını bir kez daha kazımış olur sinema tarihimize.

Bilindiği gibi Kuşadası’nda Tansu Çiller’in de bir çiftliği bulunmaktadır. Kim bilir, belki Çiller ailesi ve o çiftlik de günün birinde görünür beyazperdede.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

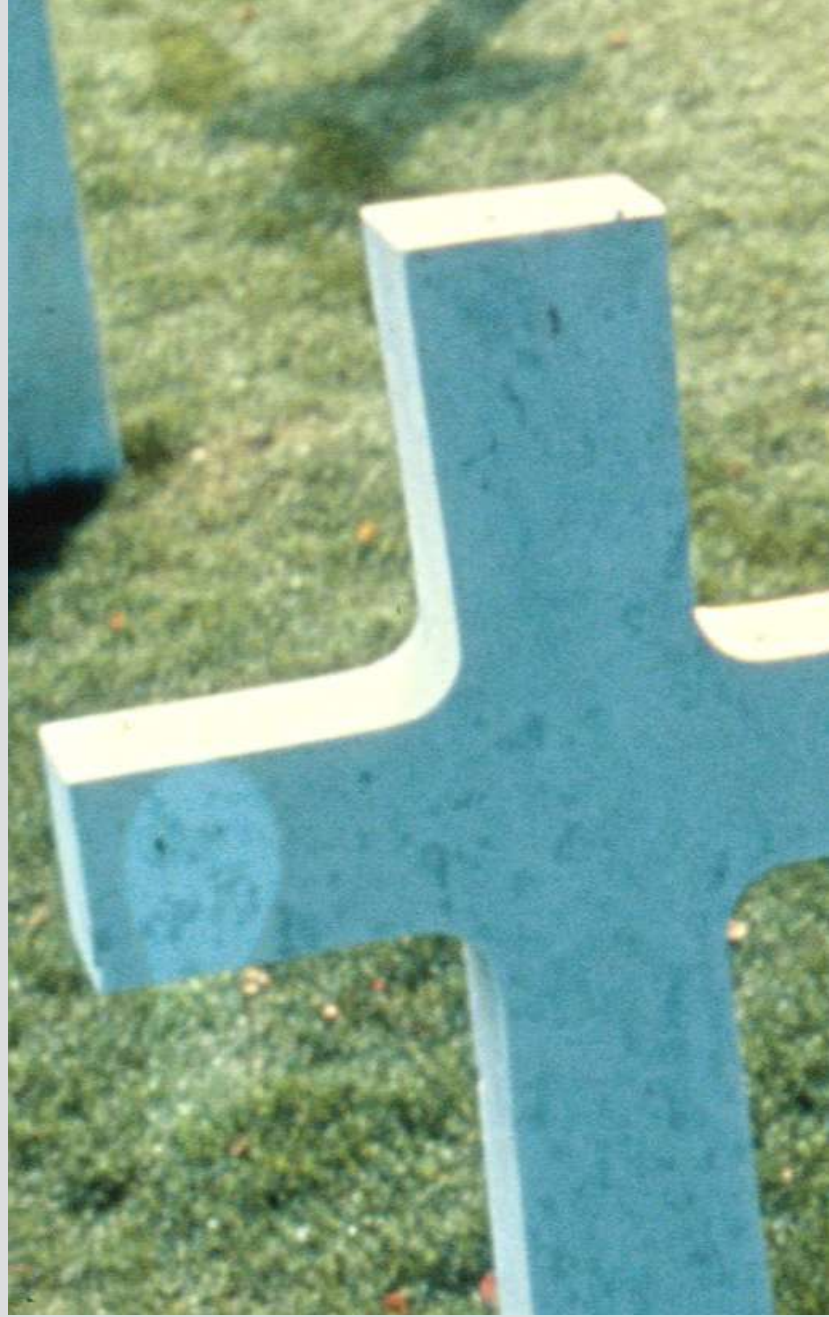
KEHANET

Şeytan temalı **korku filmi** **denince** ilk üç sırada mutlaka sayılabilecek, sakın ve derinden ilerleyen gerilimiyle sinirleri allak bullak eden, bir zamanlar sinemada izlemiş orta yaş kuşağın en büyük travmaları arasında yer alan, halen çok sağlam bir korku filmi **“Kehanet” (The Omen)**. Oscar’lı müziği ve ödüle aday **“Ave Satani” adlı şarkısı** da ayrıca dehşet verici. Richard Donner imzalı filmde Gregory Peck ve Lee Remick unutulmaz roller üstlenmişler.

YAKLAŞIK 100 YILDIR, İNSANOĞLUNUN HAFIZASINDA SİLİNMEZ İZLER BIRAKAN SİHİRLİ BİR İCAT VAR HAYATIMIZDA; SİNEMA. ÖMRÜMÜZ BOYUNCA BELKİ BİNLERGE FİLM İZLİYORUZ AMA SAYICA AZ OLSA DA İÇLERİNDEN BAZILARI BİZDE ÖLENE DEK SİLİNMEZ İZLER BIRAKIYOR. HELE Kİ TÜM YASAKLARI DELİP ÇOCUKKEN İZLEDİĞİMİZ VE ASLINDA o yaşta izlenmemesi gereken filmler... “Kehanet” (The Omen, 1976) de bunlardan biri. Tıpkı “Jaws” gibi, “Şeytanın Ölüsü” (The Evil Dead) gibi, “Cinnet” (The Shining) gibi, ‘yaş sınırı’ndan önce görüldüyse yıllarca gölge gibi bizi takip eden filmlerden.

“Şeytanın Yavrusu” (Rosemary’s Baby) ve “Şeytan”la (The Exorcist) birlikte türünün zirvesinde yer alan “Kehanet”, İncil’de anılan Deccal’in (Antichrist) günümüz dünyasına bir çocuk olarak gelmesi fikrinden yola çıkıyor. Kutsal metinlerin yorumlanması sonucu politika dünyasında yer alacağı, kafasında üç tane 6 rakamı taşıyacağı ve yeryüzüne Şeytan’ın hâkimiyetini getireceği rivayet edilen bu ‘varlık’, Damien (Harvey Stephens) adlı çocuğun bedeninde ete kemiğe bürünüyor.

Filmin başında, bebekleri doğum sırasında ölen bir çiftle tanışıyoruz. Senatör Robert Thorn (Gregory Peck), karısına acı haberi vermek üzereyken, rahibeler aynı anda bir bebeğin dünyaya geldiğini, onun da doğum sırasında annesinin öldüğünü söylüyorlar

ve kimsesiz kalan bu bebeği senatöre evlatlık veriyorlar. Hiçbir şeyden haberi olmayan Katherine Thorn (Lee Remick) da bebeği kendi yavrusu zannedip yetiştiriyor.

Damien 6 yaşına geldiğinde, tuhaflıklar başlıyor. Önce dadısı kendini asarak intihar ediyor. Artık büyükelçiliğe yükselmiş Robert’ın karşısına bir peder sürekli çıkarak, Damien’in insan yavrusu olmadığını, Şeytan olduğunu söylüyor ve feci şekilde can veriyor. Eve tuhaf bir dadı yerleşiyor. Katherine, yeni bir bebeğe hamileyken Damien yüzünden bebeğini düşürüyor. Olan biteni yakından takip eden şüpheli bir fotoğrafçı ise, nihayet bir şeyleri fark eden büyükelçiyle birlikte gerçeği öğrenmeye çalışıyor.

“Kehanet”, günümüz korku filmleri gibi seyirciyi ses efektleriyle korkutmak yahut kan-revan göstererek rahatsız etmek yerine, halen en geçerli formül olan ‘doğal’lığı yeğliyor. Damien, gayet sıradan ve normal görünümlü bir çocuk. Hatta uzun süre, onun Deccal olduğuna inanmakta zorlanıyoruz. Film bize bunun ipuçlarını usulca ve doğru zamanlarda veriyor. Matematiksel olarak çok doğru anlara serpiştirilen dehşet verici ölümler, hem tempoyu hem de kalp atışlarımızı hızlandırıyor. Özellikle pedere saplanan kazık, fotoğrafçının akıl almaz şekilde kopan kafası, mezarlıkta

saldıran köpekler ve Damien'in saçları arasında gözüken 6 rakamları ve bıçaklarla öldürülmesi gereken sekans, filmi yalnızca geçmişte travma yaşayanlar için değil, günümüz seyircisi için de unutulmaz kılıyor.

"Kehanet" in başarısında birçok etken söz konusu. 1960'ların başında yönetmenliğe başlayan, bir-iki sıradan sinema filmi dışında sürekli televizyona çalışan Richard Donner için iyi bir atak şansı o dönem. Senaryoyu, daha sonraları "Karanlığın Ötesi" (Shining Through) adlı filme de imza atacak olan David Seltzer kaleme alıyor. Başrole, bir yıl önce oğlu intihar ettiği için acılı bir dönem geçiren Gregory Peck getiriliyor. Yanındaysa hiçbir zaman yeterince parlak olmayan ama bu filmle unutulmazlar arasında yerini alan Lee Remick var. Pazarlama taktiği olarak da aslında İncil'de yer almayan birkaç ürkütücü 'ilave' düşünülerek "Kehanet", tam bir 'olay-film'e dönüştürülüyor. Öyle ki, bir yıl sonra gösterime girecek olan "Yıldız Savaşları"na (Star Wars) kadar, Fox şirketi tarihinde en çok kazandıran film.

Afişinde "Sizi uyarıyoruz! Çünkü hiçbir insan yaşamı boyunca bu Kehanet'in esrar perdesini aralayamamıştır. Binlerce yıl önce söylenmiş bu 'Kehanet' sizleri dehşete düşürecek ve duygularınızı

altüst edecektir." ibaresiyle dört yıl sonra vizyona giren film, ülkemizde de ilgi görüyor.

Promosyonu neredeyse tamamen üç tane 6 rakamı üzerinden yapılan, Amerika'da bu sebeple 1976 yılının altıncı ayında vizyona giren "Kehanet", devam filmleri ve rimeykiyle de etkisi günümüze dek ulaşmış bir yapıt. Richard Donner bu filminden sonra "Superman", "Define Avcıları" (The Goonies), "Cehennem Silahı" (Lethal Weapon), "Komplo Teorisi" (Conspiracy Theory) gibi sağlam gişe filmleriyle yoluna devam ederken, 1978'de "İfrit" (Damien: Omen II), 1981'de "Omen 3: Son Mücadele" (The Final Conflict) ve 1991'de de (bizde sinemalarda gösterilse de) TV filmi olarak "Omen 4" (Omen IV: The Awakening) çevrildi. Takvimler 2006'yı gösterdiğindeyse, tam da 6 Haziran 2006'da tüm dünyada aynı anda gösterime girmek üzere "Omen 666" (The Omen) kotarıldı. Liev Schreiber ile Julia Stiles'in rol aldığı bu rimeyk, elbette orijinalinin yanında tatsız ve gereksiz kalıyordu.

Duyar duymaz ödünüzü patlatacak "Ave Satani" adlı şarkısı ve Oscar'lı müziğiyle, bugüne dek görmediyseniz 'dünyanın sonu' gelmeden mutlaka izlemenizi salık vereceğimiz, dört dörtlük bir korku klasiği "Kehanet".

SESSİZLİĞİN GÜRÜLTÜSÜ

“Sessizliğin Gürültüsü” (**Blast Of Silence, 1961**), altmışlı yılların hemen başından **kayıp bir başyapıt**. Noel vakti New York fonunda geçen kara film, TV dünyasında isim yapan **Allen Baron’un ilk sinema filmi**. Varoluş acısı ve anlam arayış meseleleri çevresinde dönen suç öyküsü, geç de olsa sinema meraklıları tarafından mutlaka **keşfedilmesi gerekli** bir klasik!

KAYIP BİR BAŞYAPITLA KARŞILAŞTIĞINIZ ZAMAN, YENİDEN ÂŞIK OLURSUNUZ. BİR YERLERDEN TANIDIK, O AYNI TUHAF HİS. MİDENİZDE TANIMSIZ ŞEYLER. AVUÇLARINIZIN İÇİNDE, LİSELİ ZAMANLARINIZI ANIMSATAN TEDİRGİN TERLEME. BAŞINIZ DÖNER BİR AN SONRA KUŞLAR HAVALANIR YÜREĞİNİZDEN. “SESSİZLİĞİN GÜRÜLTÜSÜ” (BLAST OF Silence)... Cleveland’lı yalnız tetikçinin New York’ta geçirdiği günlerin öyküsü. Frank Bono’nun. Sonraları TV dünyasında ciddi bir kariyer yapacak ve 1986’da her şeyden elini eteğini çekip ‘sakin bir yaşam’a merhaba diyecek 1927 doğumlu Allen Baron’un filmi, The Criterion Collection tarafından piyasaya sunulmadan önce çok az sayıda sinefilin bildiği bir eserdі kuşkusuz.

1961’de yazıp yönettiği bu ilk sinema filminin ardından, TV için çalışmaya karar veren Allen Baron’un imzaladığı önemli televizyon dizileri arasında; ülkemizde de ilgiyle izlenen “Charlie’nin Melekleri” (Charlie’s Angels) ve “Aşk Gemisi” (The Love Boat) dikkat çekiyor. Filmin ardından Baron’un neden televizyonu seçtiğini ve neden daha çok ‘hafif’ işlere imza attığını sorguluyorsunuz. İzlediğiniz film, size bir şey yapıyor çünkü. Yara açıyor!

Baştan sona bir dış sesin, bir anlatıcının rehberliğinde izliyorsunuz karanlık öyküyü. Tedirginlik yüklü yalnızlık ağrısını. Benzerine sıklıkla rastlamanın zor olduğu ‘film noir’in senaryosu da, Allen Baron

tarafından kaleme alınmış. Anlatıcının diyalogları ise Waldo Salt imzası taşıyor. Salt, 1969 tarihli “Geceyarısı Kovboyu” (Midnight Cowboy) ve Hal Ashby’nin yönettiği 78 yapımı “Eve Dönüş” (Coming Home) adlı klasiklerle iki kez en iyi senaryo Oscar’ı kazanmış, aynı ödüle, Sidney Lumet filmi “Serpiko” (Serpico) ile de aday olmuş çok önemli bir senarist.

Jeneriklerde adı Mel Davenport olarak geçiyor usta kalemin. Çünkü o dönem, ‘Amerikan Karşıtı Faaliyetleri İzleme Komitesi’ olarak bilinen HUAC’ın kara listesinde yer almakta Waldo Salt’un adı. Aynı birçok ünlü ismin olduğu gibi. Salt imzalı diyalogları seslendiren isim, yani filmin ruhuna çok şey katan o gizemli yabancı ise, Lionel Stander. Onun da adı HUAC listesinde tahmin edeceğiniz üzere. Jenerikte adı geçmeyen Stander, emekçi bir aktör. Ülkemizde en çok, 1979-84 tarihleri arasında yayımlanan TV dizisi “Tehlike Çemberi”nin (Hart To Hart) ana karakterlerinden ‘Max’ olarak anımsanabilir. Tabii yaşı, o günlere yetişmiş olanlar tarafından.

Filme geri dönelim... Yeni bir ‘iş’ alan ve bunun son işi olmasına karar veren yapayalnız bir tetikçinin hayatındaki birkaç gündür izlediğimiz. Pek sık rastlanmayan biçimde ikinci bir şahıs tarafından anlatılır öykü.

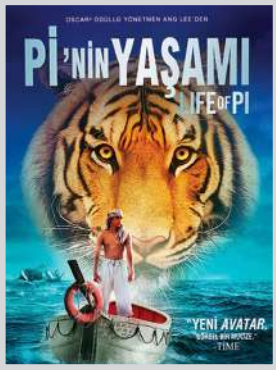
Dış ses, gayet kayıtsız, alaycı, mesafeli ama bir o kadar da ilgili ve şefkat doludur, hatırlayışlarla yüklü kiralık katilin hikayesinde. Cleveland'lı tetikçi New York'a gelir, kendisine verilen 'iş'i alır ve perdeye; şimdiye dek belki de 'en sahibi' olarak yansıyan New York görüntüleri eşliğinde birkaç gün geçirir. Geçmişine döner, yarını için planlar yapmaya başlar, âşık olur ve yeni bir başlangıç için düşler kurar. Siyah sessizliğin dışında, acı içinde doğmuştur Frank Bono. Nefret ve öfkeyle doğmuştur. İlk çılgının patlaması için bir tokat gerekir. Ardından yaşıyor olduğunu anlar insan. Üç kilo altı yüz gramlık bir acı topusunuzdur artık. Çılgılığınızı tutmayı ve nefretle öfkeyi terk etmeyi denersiniz geriye kalan zamanınızda.

Beklerken izleriz Frank Bono'yu. İçine kapanık, avuçları terleyen, bu yalnız, arkadaşsız, pek konuşkan olmayan adamı. Kurbanını takip ederken, gereksiz temaslardan kaçınmayı yeğler. İzlemeyi sever. Yetimhanede birlikte büyüdüğü arkadaşının kız kardeşine âşık olur ardından.

Bir umuttur kız, taze bir başlangıç şansı. İnsani ilişkiler kurmak, tehlike demektir onun dünyasında. Dış sesin kesin biçimde dile getirdiği üzere; "Bir katil öldürmezse, öldürülür!". Büyük kentin mesafeli soğukluğunda, yalnızlığıyla sarmaş dolaş olan Frank Bono

karakterini yine Allen Baron canlandırır. Aslında filmin başrolü için önce Peter Falk'la anlaşmıştır Baron. Fakat Falk'ın daha iyi bir ücretle "Murder, Inc." (kitabı 1965'te "Amerika'da Adam Öldürme Anonim Şirketi" adıyla ülkemizde yayımlandı) adlı başka bir kara filmde rol almayı tercih etmesi üzerine, ekonomik nedenlerin de etkisiyle başrolü kendisi üstlenmeye karar verir. Düşük bütçeli bağımsız film, varoluşçu bir metindir her şeyden önce. Kafası oldukça nettir anlatının. Nerden bakacağını gayet iyi bilir, ne diyeceğini, nasıl hüznleneceğini. İnsanı yok eden, yabancılaştıran büyük kentin, New York'un kalbine dokunur. Acı doludur. Melville'in "Kiralık Katil" (Le Samourai) filmindeki Jef Costello'yu çağırıştır en çok, Frank Bono karakteri. John Boorman'ın "Dönüşü Olmayan Yol" (Point Blank) filminde Lee Marvin'in canlandığı 'Walker'dır biraz da.

Finalde, bambaşka bir New York izleriz. Şehrin dışında, aynı Frank Bono'nun dünyaya gelirken anlattığı o sessizliğe tanık oluruz. Çılgık bir kez daha tutulur. Öfke ve nefret yatışmıştır belki de. Sokaklar yine dolu olacaktır, yine adaletsiz biçimde sürecektir oluşlar. Yetimhaneye yeni çocuklar gelip gidecektir. Yaşanmamış sıcaklıklar düşlenecektir. Elde pişmanlıklar, geri dönemeyişler, hüznün vardır. Tabii yine en çok yalnızlık, bir başınalık!

PI'NİN YAŞAMI

★★★★★

ORJİNAL ADI Life Of Pi
YÖNETMEN Ang Lee

OYUNCULAR Suraj Sharma, Irrfan Khan,
Tabu, Rafe Spall, Gérard Depardieu
YAPIM/SÜRE 2012 ABD – Tayvan, 121 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İng. ve Tr.
ŞİRKET Tigon (Fox)

ANG LEE FİLMİNDE,
İNSAN VE YAŞAMI
ARASINDA 'İNANÇ'IN
NEREDE DURDUĞUNU
SORGULUYOR...

Pi'nin Yaşamı" BELKİ İZLEYİCİSİNİ TANRI İNANCINA DOĞRU YÖNLENDİRMEYE ÇALIŞMASIYLA ELEŞTİRİLEBİLİR (ki zaten olumsuz eleştiriler de bu yüzden yapılıyor) ama bir yönetmenin, bir misyoner mantığı gütmeyen bunu yapabilme özgürlüğü ve hakkının da olduğunu düşünüyorum açıkçası. Çünkü Tanrı'nın varlığı üzerinden hayatı kutsayan bir film "Pi'nin Yaşamı". Sadece insanın değil her 'canlı'nın sahip olduğu 'yaşam'ın, anlamı, değeri ve kutsallığını, bazen sert, bazen de hassas ve duygusal bir hikayeye ele almak için ille de ateist olmaya gerek yok sonuçta...

Bu temayı, Hitchcock'un "Yaşamak İstiyoruz" (Lifeboat) filmindeki gibi din mevzularına hiç girmeden de anlatabilirdi aslında Tayvanlı usta yönetmen Ang Lee. Nitekim filmin yumuşak karnı asıl meseleye ulaşana kadarki kısmı, yani kahramanın (Piscine'nin) çocukluğunda farklı dinlerle olan teşvik-i mesaisinin anlatıldığı bölüm. Bu sahneleri kitabın aslına uygun olarak çekip kimi sevimli bazı detaylarla da aşmayı amaçlayan Lee bu bölümü daha kısa tutarak dinsel bazlı bir hikaye anlatıyor hissini azaltabilirdi aslında...

Finalde de yapılabilecek küçük bir rötuşla filmin etkisini daha da arttırabilirdi. Olayları yaşayan Pi'nin anlattıklarının hangisinin gerçek olduğunu soran müfettişlere söylediği gibi 'sen hangi versiyona inanıyorsan, bu hikaye öyle bir hikaye'dir... Finalde bize gerekli olan tek cümle bu, ama film bu noktada biraz fazla gevezelik ediyor...

"Pi'nin Yaşamı", üç parçalı bir büyük hikaye ihtiva ediyor. Bu üç parçanın en iyi kotarılmış olanı hikayenin en zor kısmı... Yani bir kurtarma filikasında kaplan Richard Parker'la tam 227 gün başbaşa kalan Pi'nin okyanus ortasındaki yaşam mücadelesi...

3D filmlerin citir attığı bir ortamda, Lee'nin 3D teknolojisini, bazen biraz fazla zorlayıp kartpostal resimleri yaratma merakına yenik düşmesine rağmen, hakkıyla kullandığını da söylemek mümkün.

Genç Hintli oyuncu Suraj Sharma'nın inandırıcı performansı ve Mychael Danna'nın Oscar'lı müzikleri...

Film biraz daha 'erken' bitse daha güçlü olabilirdi sanki...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

REFAIT

1982 Dünya Kupası'ndaki **Almanya-Fransa** maçının remake'i olan "**Refait**", klasikler arasına girmiş bu heyecanlı maçın penaltılı son 15 dakikasını canlandırıyor. Sol ekranda **gerçek futbolcular**, sağda ise çorak bir arazide hareketleri, jestleri taklit eden **sanat öğrencileri** var.

YÖNETMEN Pied la Biche
YAPIM 2009 Fransa
SÜRE 15 dk.

YABANCI BİR ÜLKEDE LOJMAN ODALARINDA BÜYÜYEN, KESİN DÖNÜŞ SONRASI OKUL BAHÇELERİNDE SPOR TECRÜBESİZLİĞİYLE ALAY konusu olan bir çocuk ne kadar ilgili olabilirse o kadar ilgiliyim futbola. Hiçe yakın. Görev icabı tuttuğum takım şampiyonluğa dokunduğunda bile ancak mikroskopik bir kımlıtlı oluyor içimde. Yine de gündemi ciddiye alıp kısacık bir futbol filmi arayışına çıktığımı söylemem lazım. Futbol üzerine sinema filmlerinin azlığı malum ya, durum uzun metrajın altında da farklı değil. Galiba en orijinali 1982 Dünya Kupası'ndaki Almanya-Fransa maçının remake'i olan 'oyunbozan' "Refait".

Pied la Biche futbolu muktedirlerin kontrolündeki ticari bir oyun olmaktan çıkarmaya çalışan ilgi çekici bir çağdaş sanat kolektifi. Klasikler arasına girmiş heyecanlı bir maçın penaltılı son on beş dakikasını canlandırmışlar. Sol ekranda gerçek futbolcular, sağda ise çorak bir arazide hareketleri, jestleri taklit eden

sanat öğrencileri var. Gençler yaratıcı bir şekilde acayip olmayı başaran müthiş bir oyun kuruyorlar. Çağdaş sanat videolarının en iyilerinde hazır cevaplar/öneriler yerine çarpıcı bir oyun içinde sunulmuş yeni sorular vardır zaten.

"Refait" farklı yorumlara imkan veren açık uçlu bir çalışma olarak bakanın hayal gücünü/zihnini fazlasıyla çalıştırıyor. Futbolun şike iddialarıyla anıldığı bir coğrafyadan bakarsanız, önemli maçların önemli insanlar tarafından yazılmış birer senaryo olabileceği gerçeğini hatırlatıyor. Ama kolektifin amacı bu da değil; daha çok, para peşindeki ellerde serüvenini yitirmiş olan futbola 'oyun oynamanın' saf güzelliğini hatırlatmak.

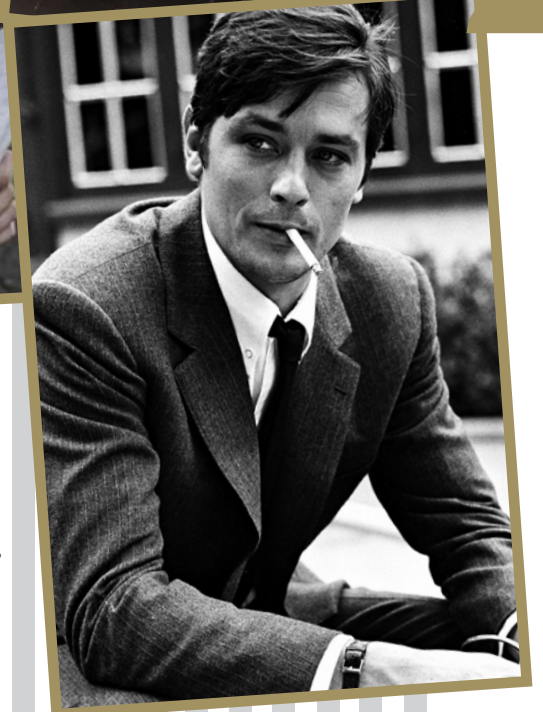
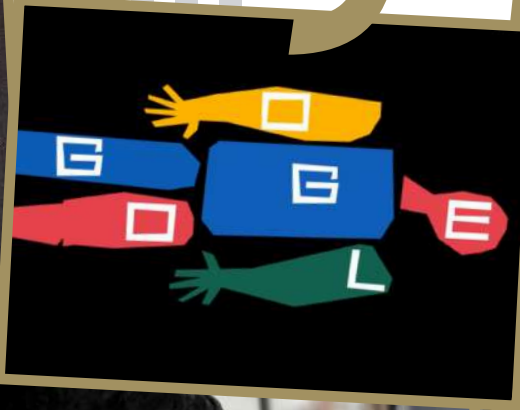
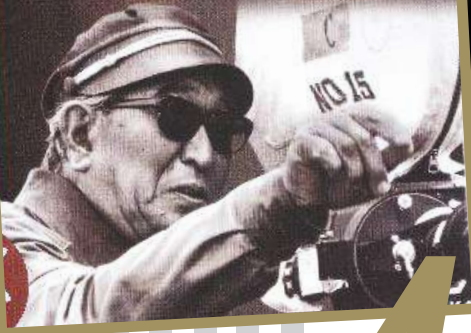
Kolektif, davayı 'üç takımlı' maç projesi oluşturacak kadar da ileri götürmüştü. Futbola kaybettiği masumiyetini yeniden kazandıran bütün güzel 'oyunbozanlara' gelsin bu yazımız.

Stephen Prince

SAVAŞÇININ KAMERASI

Akira Kurosawa Sineması

1- Özel efektte çığır açmıştı

Sinema tarihinde özel efekt konusunda öncü isimlerden biriydi Ray Harryhausen. 1933 yılında "King Kong"u izleyince şevke gelen Harryhausen, özellikle "Sinbad Harikalar Diyarında" (The 7th Voyage Of Sinbad) ve "Altın Postlu Cengâver"deki (Jason And The Argonauts)daki çalışmalarıyla görsel efekt dünyasında çığır açmıştı. 91 yaşında hayatını kaybeden sanatçının toprağı bol olsun...

2- Alain Delon Cannes'da onurlandırılıyor

Bu yılki Cannes Film Festivali'nin onur konuğu ünlü Fransız oyuncu Alain Delon olacak. Dünya starı, son anda vazgeçmemiş olsaydı vakti zamanında kanlı canlı görmüş olacaktık ama olmadı. Lakin bu büyük oyuncunun hem gençliği hem yaşlılığı Cüneyt Arkın'a benzemiyor mu?

3- Barış sürecine bir filmle katkı

Altın Portakal'da aldığı 'en iyi film' ödülü, menşei çok tartışıldı "Güzelliğin On Par" Etmez" filminin. Festival bitti, film de unutuldu. Sonunda gösterime giriyor önümüzdeki hafta. Ama kaç ay sonra? Barış süreci devam ederken, 30 yıllık bir savaşın insanların hayatına nasıl etki ettiğini naif bir şekilde anlatıyor film. Lakin bu özelliği unutulmuş gibi... Dikkat deriz!

4- Akira Kurosawa için kitaplığınızda yer açın

Sinemayı keşfederken Akira Kurosawa'yı atladıysanız keşfiniz eksik kalmış demektir. Ustanın sinemasını konu alan kitaplara bir

yenisi eklendi. Stephen Prince'in yazdığı "Savaşçının Kamerası" Kabalcı Yayınevi'nden çıktı. Haberinizi olsun!

5- İyi ki doğdun Saul Bass

Bu köşeye adını veren "Sapık" (Psycho) filminde onun da büyük emeği var kuşkusuz. Google, filmin açılış jeneriğini tasarlayan Saul Bass'ın 8 Mayıs'taki doğum gününü unutmadı. Onun için enfes bir 'doodle' hazırladı. İyi ki doğdun Saul Bass!

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ DÜZENLİ VE HER ŞEYİ YERLİ YERİNDE BİR MASA BANA HUZUR VERİR.
BANYO YAPTIKTAN SONRA HER ŞEYİ DÜZGÜN OLARAK YERLİ YERİNE KOYARIM.
BANYOYA GİRİP ÇIKTIĞIMI ANLAMAZSINIZ BİLE. ”

Alfred Hitchcock